XV. évfolyam 11. szám. Ára: 1 forint 1959. március 12.

Ludas Matyi

Toncz Tibor rajza

Türelmetlen tavaszvárók

Attila sírját keresik

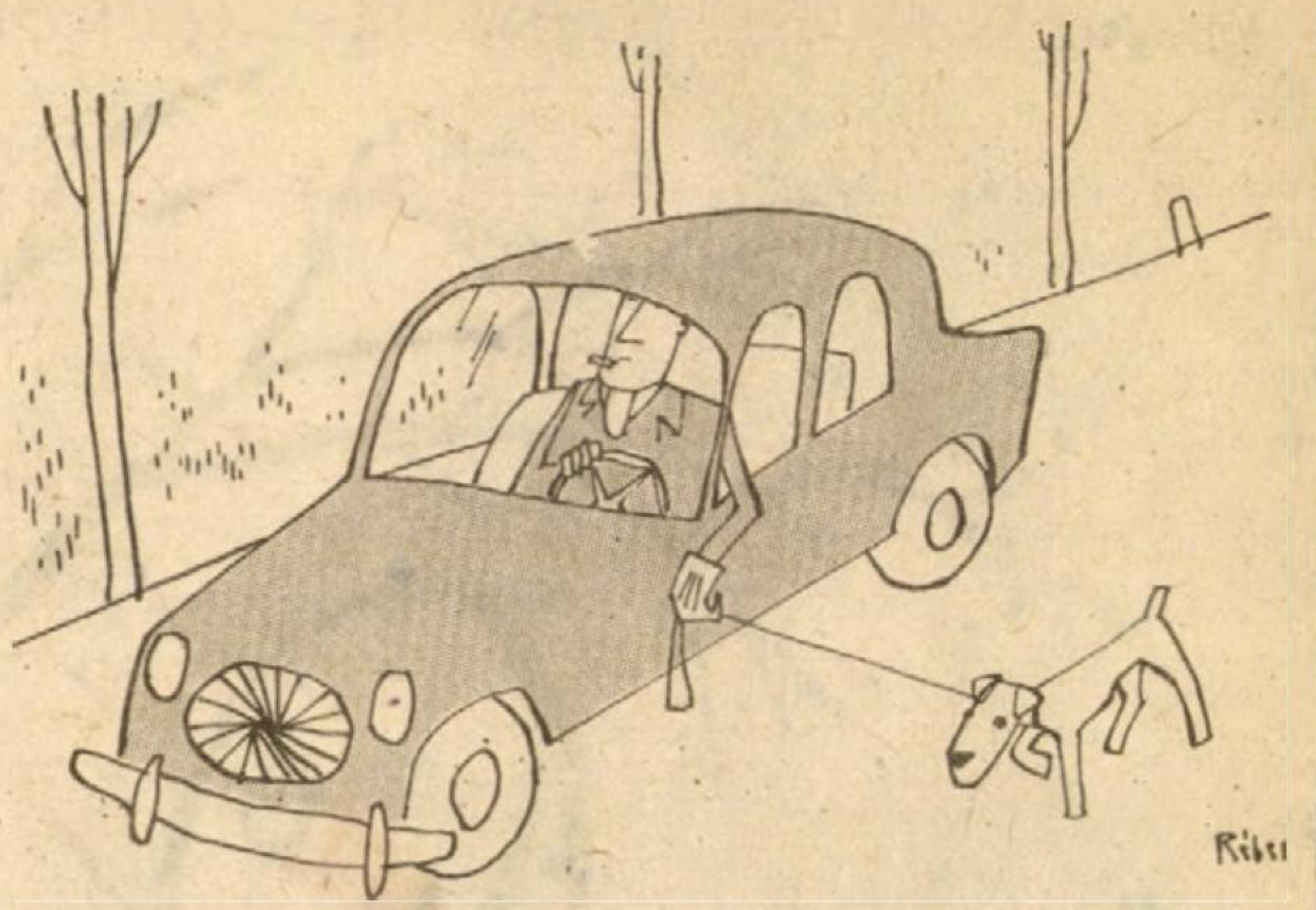
Hegedűs István rajza

– Az én földemet nem forgatnák meg egy kicsit? Lehet, hogy ott van a koporsó...

Reggeli séta

Réber László rajza

— Tulajdonképpen megvan mindenem, jó állásom, háromezer forintos fizetés, berendezett lakás, mosógép, televízió. Tudom, hogy ez mind szép, de nekem mégsem elég, hiányzik valami.

— Porszívógép?

— Ugyan, nem ilyen köznapi dolgokra gondolok. Valami nagy, valami hatalmas, ami betölti az életet.

— Ilyen gépet nem ismerek.

— Nem gép, hanem valami egész hatalmas, megfoghatatlan érzés.

— Mi az?

— A lehetőség, uram. Az hiányzik itt, a lehetőség, csupa nagy betűvel. Nem bírom nézni már ezt az állandó egyhangúságot. Az ember megkapja elsején a fizetését, megél belőle szépecskén, még félre is tesz, vásárol valamit, de aztán újra elölről, újra elseje, újra elseje. Megőrülök, nem bírom tovább! Semmi izgalom, semmi változatos, csak mindig a megszokott, a lehetőség nélküli.

— Hát már az is baj, hogy nyugodtan élhet, megvan mindene, nincsenek gondjai?

— Én kérem lehetőségek nélkül partra vetett hal, félkarú óriás vagyok, úgy kell nekem a lehetőség, mint másnak a kenyér. A lehetőség kell, a lehetőség kell! Befektetni mindent egy vállalkozásba, egy üzletbe, egy részvénybe. Nem a meggazdagodni vágyás beszél belőlem, hanem a puszta lehetőségek utáni vonzódás. Ezt hiányolom itt, ez az, ami lüktetést ad mindennek. Tudja maga mi az a rizikó? Mi annak a csodálatos érzése? Befektetni mindent az utolsó fillérig egy vállalkozásba és várni, mi lesz. Ez a változatosság, ez az igazi érdekesség. Nem pedig az állandó egyhangúság fizetés, beosztani egész hónapra, aztán újra, újra, minden elölről.

— De ott tönkre is lehet menni.

— Na látja, tönkremenni, én már azt is hiányolom. Befektetni mindent abba az üzletbe, várni, várni, izgulni és utána tönkremenni. Nem ismeri ezt az érzést, hogy az ember eladja mindenét, vesz érte Rimamurányit, elmegy a tőzsdére, vár, töpreng, kalkulál és tönkremegy. De most még ilyen sincs! Megkapja az ember azt a fizetést, de semmi izgalom, semmi küzdelem, semmi változatos. Szörnyű! Nem érzi annak súlyát, hogy itt még tönkremenni sem lehet?

— Ha magának ez az egyetlen vágya, adjon el mindent és a pénzt dobja ki az ablakon.

— Ilyen egyszerűen nem érdekes. Az izgalom kell hozzá, a várakozás.

— Akkor csináljon a párkányon ülőtartásból billenő mérleget, majd félkéz-állást és úgy szórja ki.

— Ne szellemeskedjen, komoly dolgokról beszélek. A lehetőségekről. Tudja is maga, mit jelent az, hogy lehetőség?

— Igen. Bekerülni egy egyetemre, elvégezni, tanulni, fejlődni és emberré válni.

— Ugyan, menjen már! Mit ért is maga ehhez? Feltenni mindent egy lapra és elveszteni, de szépen, gesztussal, nagystílűen. Az igen! Nagystílűen, uram, nagystílűen! De itt megöli az embert a szürke egyhangúság. Mert mit ér az élet, ha nem fektetheti be mindenét, egész vagyonát valamilyen vállalkozásba?

— Úgyszólván semmit.

— Ne gúnyolódjon, inkább örüljön, hogy nem érti ezt az egészet, mert különben magának sem érne itt az élet semmit. De én más világra születtem, engem elpusztít ez a lehetőségnélküli, szürke egyhangúság.

— De mondja, ha maga nem tud olyan rendszerben élni, ahol nincs tőzsde, ahol nincsenek olyan vállalkozások, amibe mindent bele lehet fektetni, miért nem disszidált?

— Mondja, hülyének néz engem?! Kimenni a bizonytalanságba?!

Szentiványi Iván

Új szavakat kell megtanulnunk

Sándor Károly rajzai

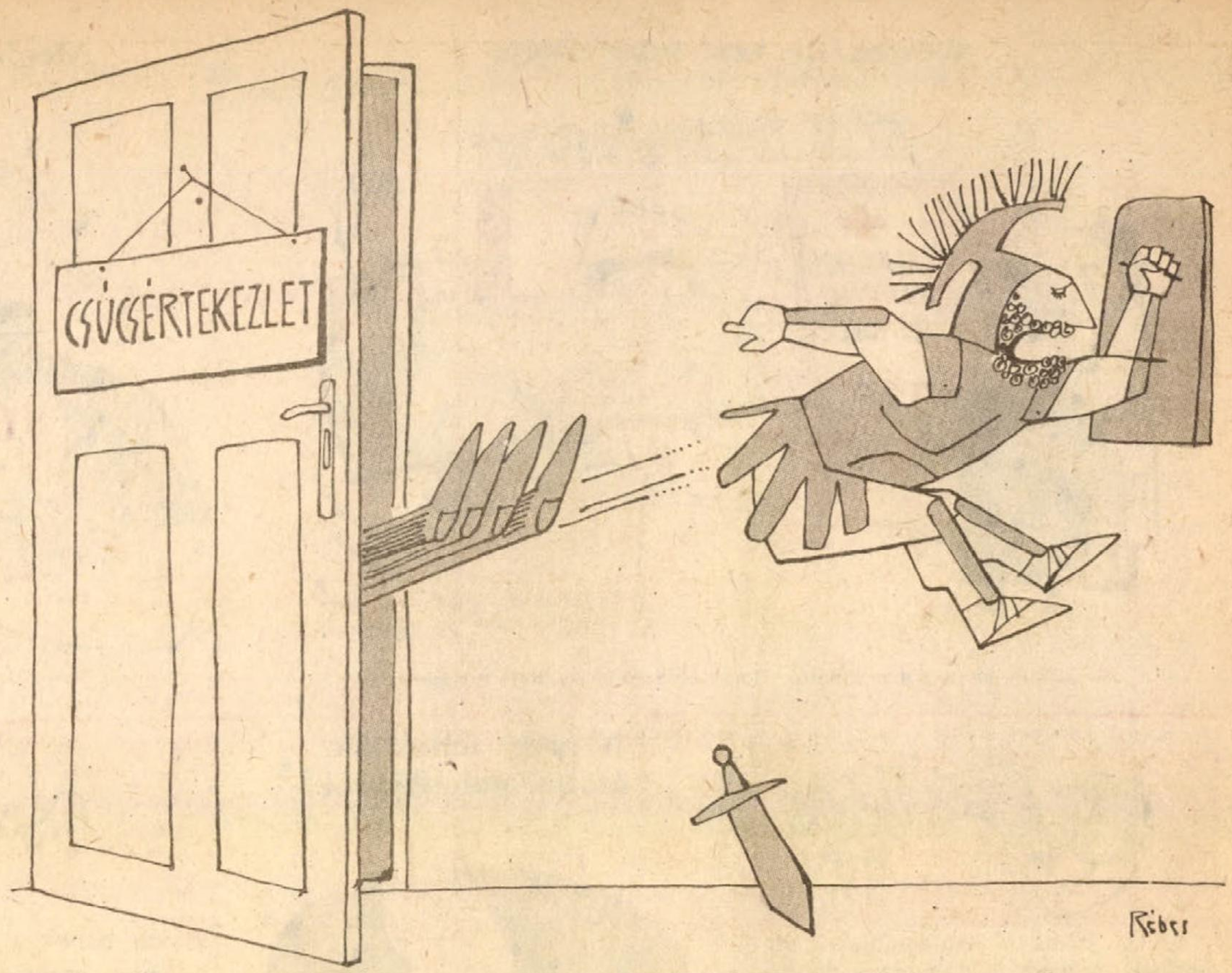
– Moba van?

Velencében

Vasvári Anna rajza

Ezért várja a világ a csúcsértekezletet

Réber László rajza

Tavaszi kommisszió

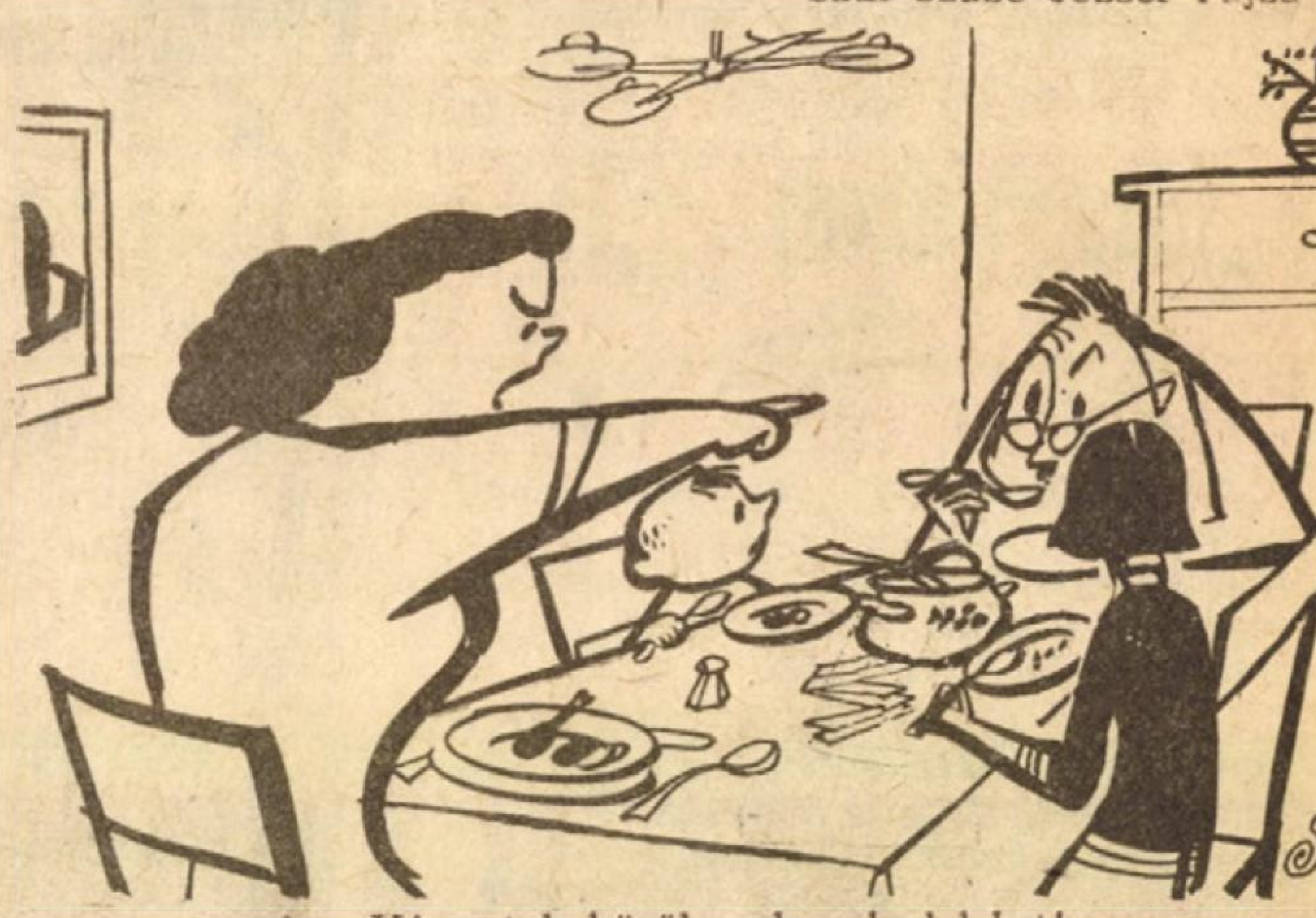
Elfelejtettem az este mondani: itt van ez a fehér szoknya. Légy szíves, vidd el a tisztítóba. Ha most beadom, talán kész lesz augusztusban. Keresd meg Icát és mondd, hogy Éva férje vagy és hogy üdvözlöm és kérem, fesse be. Figyelmeztesd őt, hogy ez egy külföldi anyag, ami semmilyen festéket nem tűr. De azért mégis próbálja meg, persze garanciával. A régi barátságunkra hivatkozva rábízom, milyen színre festi, de azért feltétlenül szeretném, ha fekete lenne, koromfekete, nem éjfekete, mert az olyan kékes, hanem koromfekete mint a brikettkorom a fakorommal ellentétben, ami egy kicsit szürkébe játszik. Ha látod, hogy Ica arcokat vág vagy a vállát vonogatja, amit úgy utálok nála és azt mondja: „Nehezen fog menni!" — akkor csak erősködj, mert az nála csak affektálás és annyit jelent, hogy feltétlenül meg tudja csinálni. Ha viszont úgy hirtelen rávágja: „Az lehetetlen!", akkor mondd meg neki, hogy lehet sötétszürke is. Valamivel sötétebb, mint a te télikabátod — b e l ü l. Olyan sima sötét, árnyalat nélküli szürke, nem ólomszürke, mint az ég szokott lenni, hanem olyan reménytelen, mondjuk már a gyász határán gomolygó szürke. Majd meglátod, mit szól hozzá és ha az se megy semmiképp, legyen hát világosabb szürke, olyan, mint egy piszkos galamb, miután hempergett a porban, tehát valamivel sötétebb, mint a galambszürke, de lehet olyan acélos, antik-ezüst szürke is, mint az oxidált alpakka. Ha így sem megy, legyen galambszürke, csak az istenért nem túl világos, mert akkor a pulóveremet és a kardigánomat is át kell festetni. Van a félvilágos, szürke-galamboknak egy sötétebb nüansza, mint egy egészen finom, vékony, kezdődő szürke hályog. Az lenne a legjobb.

Édesem, már nagyon sietek. Te csak aludj nyugodtan, ráérsz egy félóra múlva felkelni. Legjobb, ha csak tisztításra adod be a szoknyát és megkérdezed, mibe kerül a festés. Azt se bánom, ha fehér marad. Rohanva csókol

Csimbikéd

Minden harmadik embernek van pénze a takarékban

Szűr-Szabó József rajza

– Hármatok közül csak neked lehet!

Elkészült az első gumikerekű villamos

Schwott Lajos rajza

Most még csak gumifelsőrész kell hozzá és megoldódik a közlekedés problémája.

Részeg, de van önkritikája

Várnai György rajza

– Látod, ez a sofőr belátta, hogy elvonókúrára kell mennie . . .

Meglepő tábla

Az író átadta új színdarabját a rendezőnek. A rendező elolvasta a darabot és szépeket mond, majd így folytatja:

— Persze nálunk csak akkor kerülhet színre, ha az igazgatónak is tetszik.

— Mi sem természetesebb . . . — válaszolja az író.

— Igen ám — folytatja a rendező —, de az igazgató nem olvas darabot.

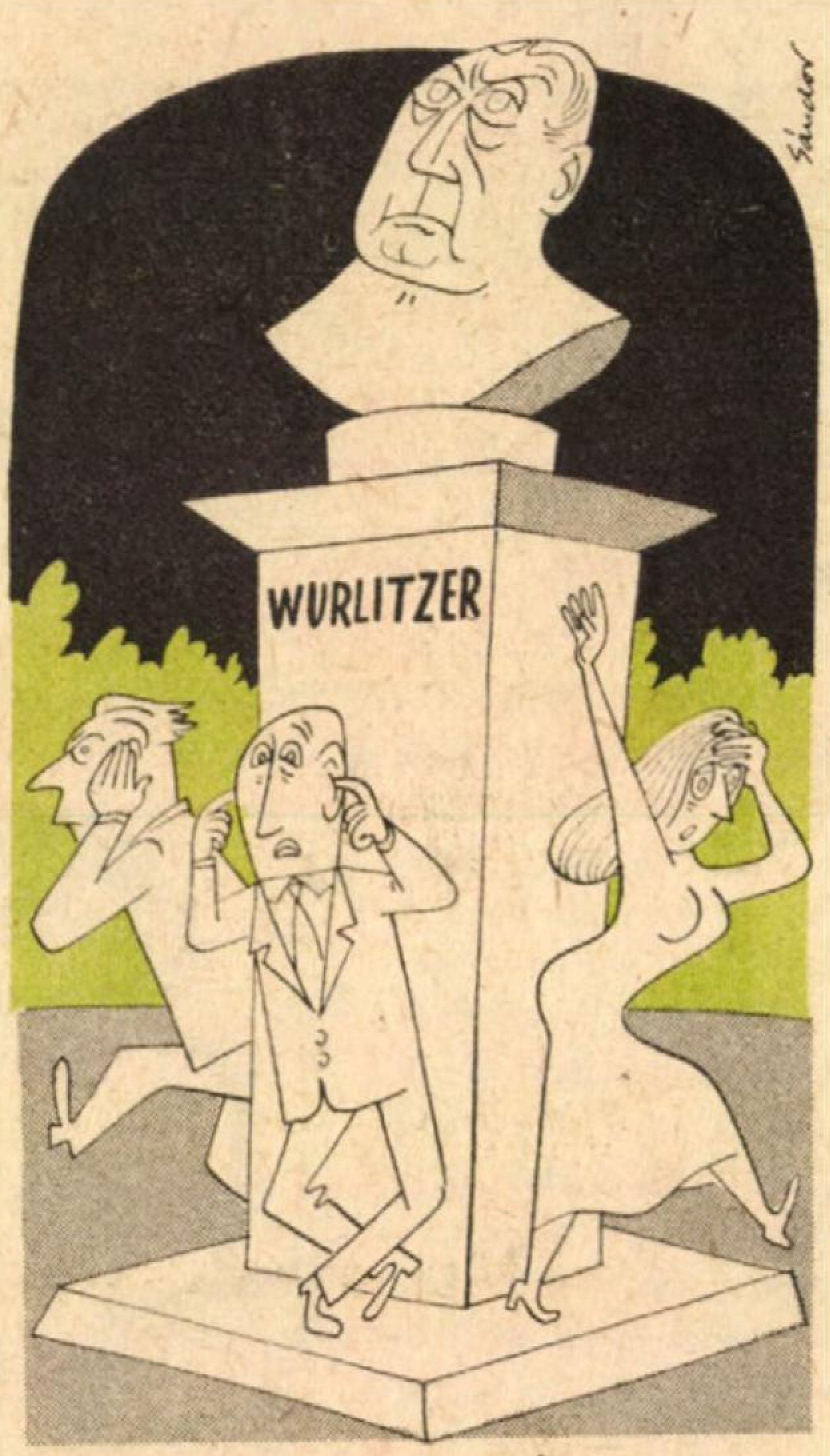

A Józsefvárosban barangolva, egy nemrégiben nyílt kisvendéglőben figyeltem fel erre a rendelésre. A tarkaabroszos asztaloknál ülő vendégek egyike szerényen bablevest kért.

— Igenis — mondta a pincér és a konyha felé sietve ezekkel a gőgös szavakkal továbbította a rendelést:

— Egy brüsszeli bableves!

A nagy feltalálók szobor-galériájából

Csaposok

Akár papok a gyóntatószékben,
Olyanok vagytok, ti, csaposok.
Eldadogja minden baját és bűnét
A részeg néktek s csuklik, zokog:

Ígéri, hogy már ez az utolsó
És többé nem iszik sohasem
S csúsztatják elé, mint feloldást,
A féldecit, olyan kegyesen.

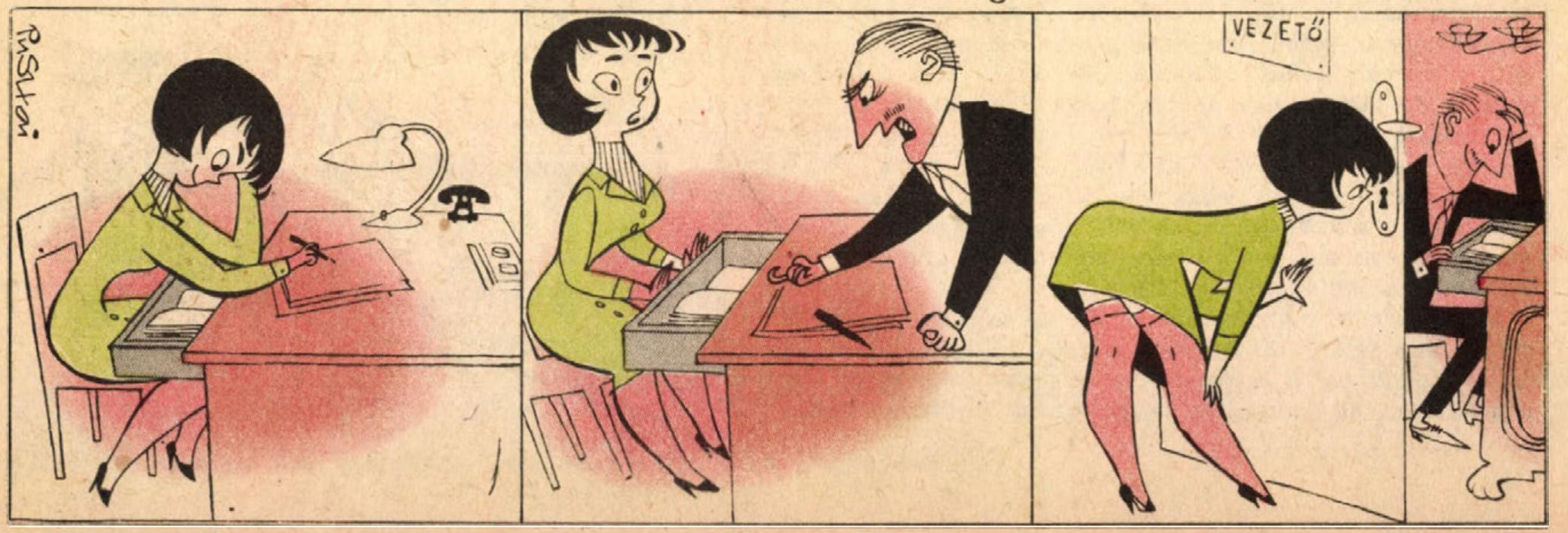
Áldjátok is derék buzgalommal
És ha makacs, útja elakad,
Jó angyalt varázsoltok belőle,
Adtok néki sebes szárnyakat.

Amíg nyüszít kint s kapar az ajtón
S ígéri, hogy bicskával fizet,
Törölgettek nekivörösödve
Pultról bort és homlokról vizet.

Darázs Endre

Pusztai Pál rajza

Julcika izgalmas könyve

MOSOLYGÓ MÁRCIUS

Mosolygó Március

(Szemelvények az „Életképek" és a „Pesti Divatlap" 1848 márciusi számaiból)

Száguldó forradalom

Két angol utazó érkezett március 15-én városunkba. Ezek Palermóban voltak, mikor ott a forradalom kiütött. Békeszerető lordok lévén, onnan rögtön elindultak Milanóba. Amint odaérnek, kiütött a forradalom. Innen szintén odább kelve, utaznak Párizsba. Alig vannak ott egy hétig, kiüt a forradalom. Itt ismét felpakolnak, mennek Münchenbe, alig szállnak le a kocsiról, kiüt a forradalom. Rohannak Bécsbe, itt végig sem mennek még a városon, már áll a forradalom. Végre Pestre kergeti őket a sors, s amint lábaikat a partra kiteszik, itt is kiüt a forradalom. Így ezek mindenütt magukkal vitték a forradalmat. Csak odább, odább még, uraim! Itt meg ne állapodjanak, menjenek, járják be az egész világot!

Az első csepp vért a haza oltárára!

Kossuth Lajos a forradalom első napjaiban így szólt néhány nagyhangú, kardcsörtető szájhőshöz:

— Önök mindig az utolsó csepp vért szándékoznak a haza oltárára feláldozni, szeretném azonban Önök közül azt megismerni, aki saját első csepp vérét kész feláldozni!

Forradalmasított vezényszó

Egyik vidéki városban egy forradalmár szellemű nemzetőrtizedes a keze alá került néhány levitézlett nemes ficsúrnak így vezényelt:

— Fülelj!... Köpenyt fordíts!... Jobbra fordulj!... Inalj!

Politikai antikvárium

Március tizenötödike óta X... városban egy új bolt nyílt meg, amelyben elavult szabadalmakat, kopott nemesi címereket, fordított köpenyegeket, elviselt álarcot, olcsó hazafiságot nagy mennyiségben kaphatni.

Amikor az éjjeli őr sem tudja, hányat ütött az óra?

Budán eddig az volt a szokás, hogy az éjjeli őr minden órát kikiáltott az éjszakai csendben. A márciusi események óta azonban ez a szokás elmaradt. Valószínű azért, mert mostanában a vén bakter maga sem tudja, hogy hányat ütött az óra.

Harcászati relativitás

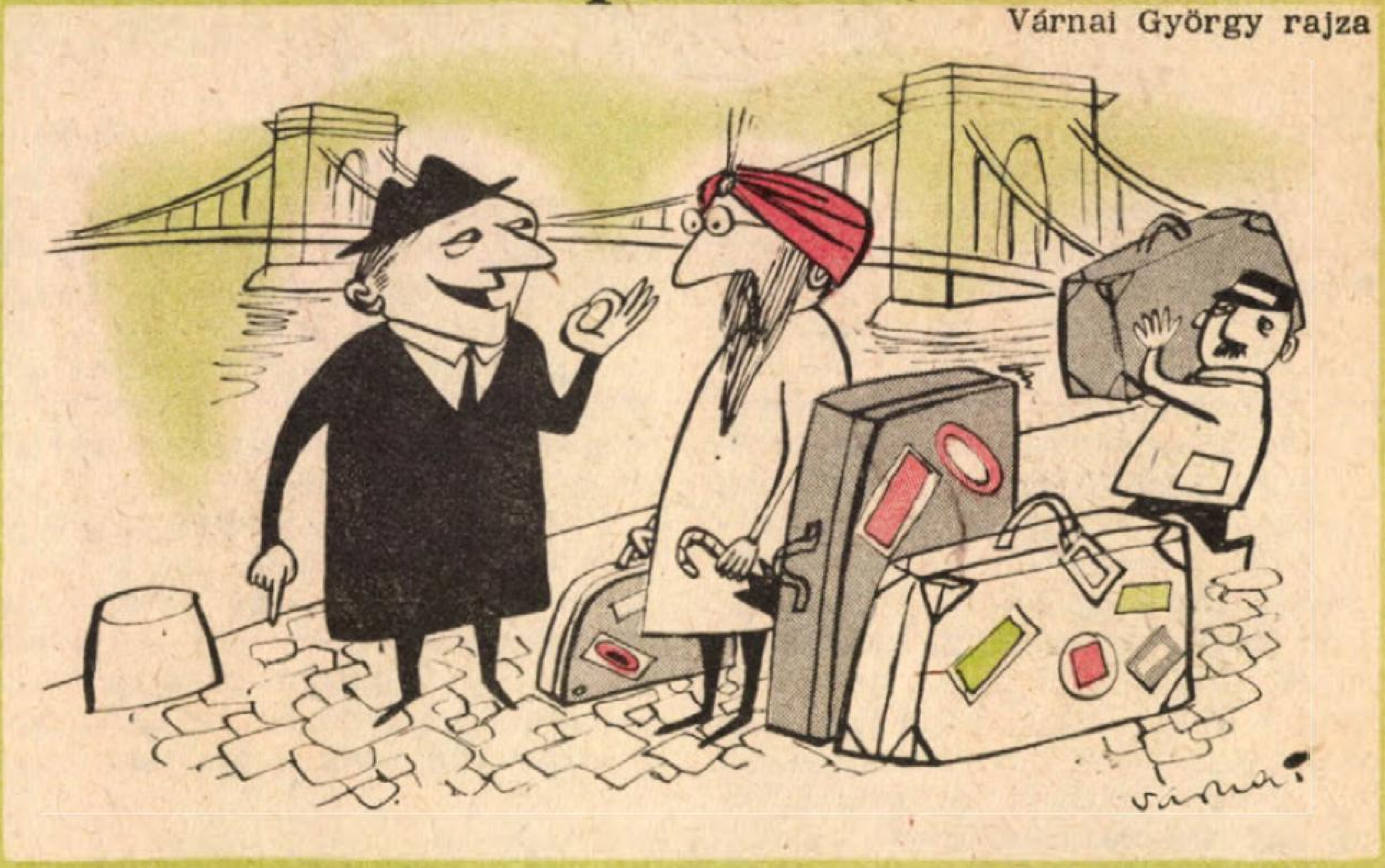
Amikor a nemzetőr-újonc először volt csatában és az ágyúgolyók ugyancsak süvítettek mellette, szaporán kapkodta a fejét, sehogy sem tetszett neki a dolog. Észrevette bajtársa, a vén huszár, rászólt a fiúra:

— Ne kapkodd a fejed olyan bolondul, édes öcsém, mert még bele találod ütni valamelyik ágyúgolyóba...

(Maros Andor gyűjtése)

Perspektíva

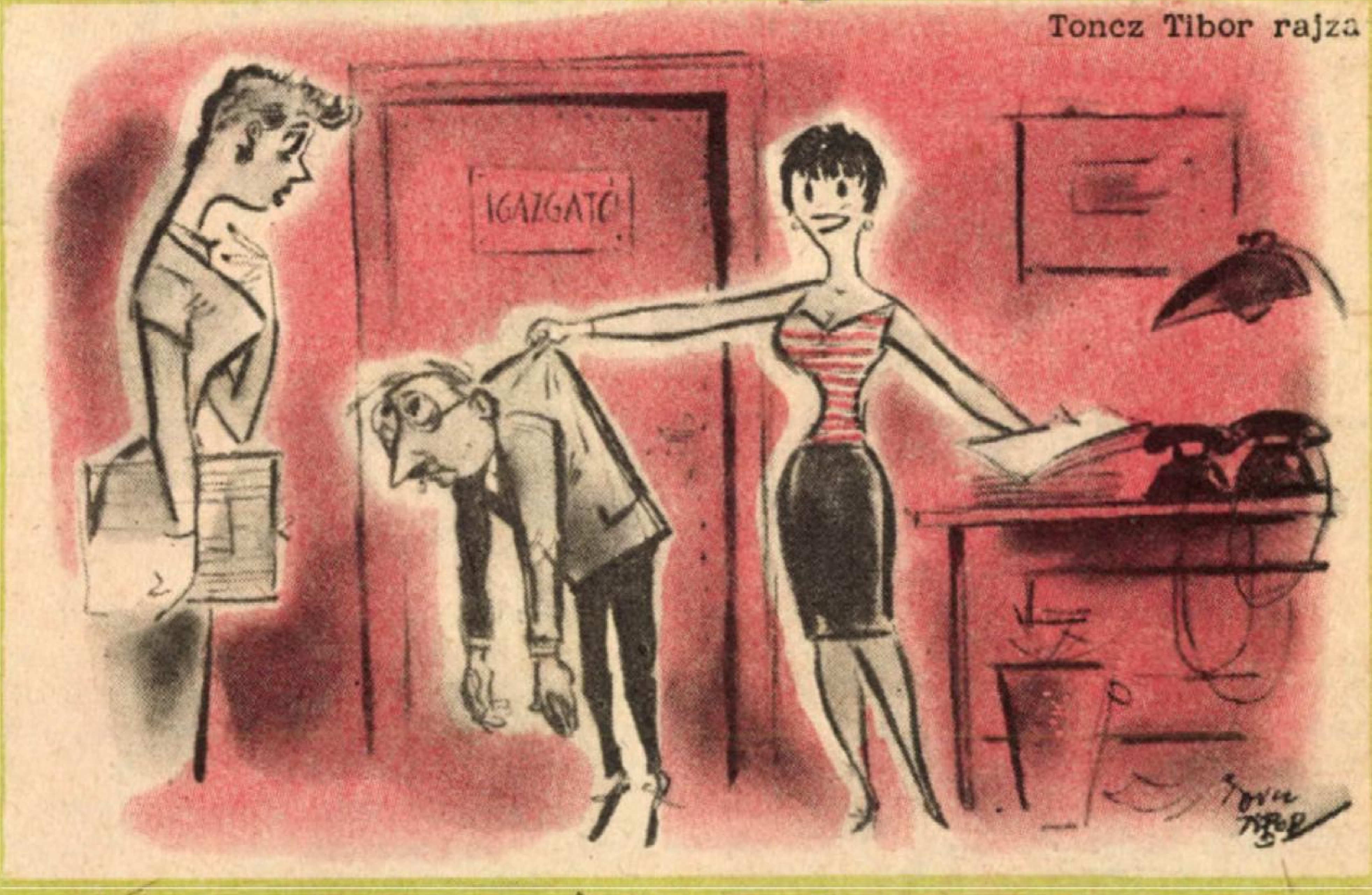
Várnai György rajza

— Van magának fogalma, micsoda luxusszálloda lesz ezen a helyen öt év múlva?!

A titkárnő szabadságra készül

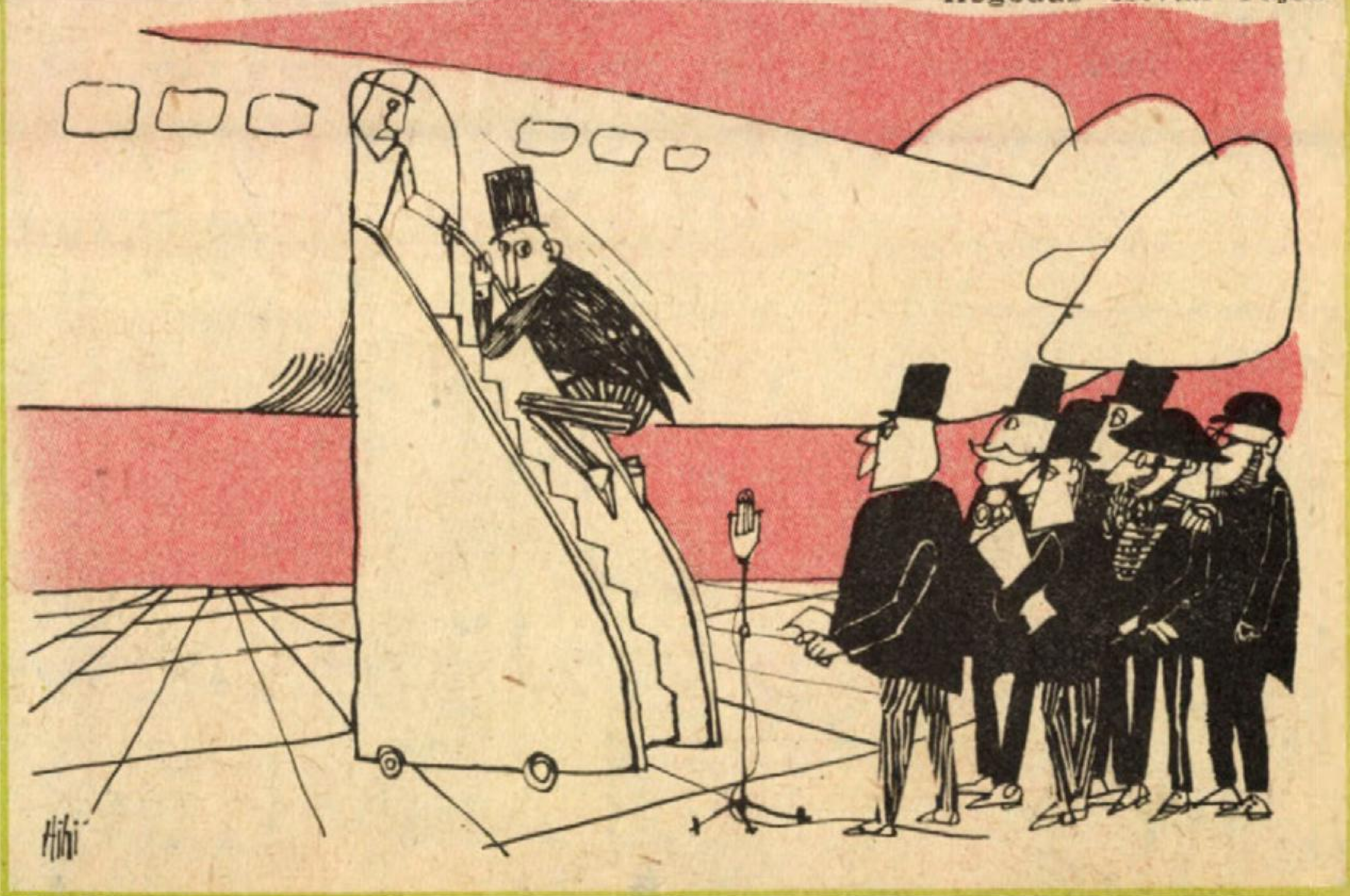
Toncz Tibor rajza

— Szóval itt van a levelezés, a fiókban megtalálod a prémium-kimutatásokat és végül itt van az öreg...

Illusztris, de vicces vendég

Hegedűs István rajza

A világ legöregebb embere

Mint régi soviniszta család kései sarja sehogyan sem tudtam belenyugodni abba, hogy a világ legöregebb emberei Grúziában, Iránban vagy Peruban élnek. Addig kerestem, addig kutattam, amíg végre nálunk találtam meg a világ legöregebb emberét, Csontos János bácsi személyében, aki a matrikula tanúsága szerint most töltötte be a 179-ik életévét, tehát jó tizennégy évvel idősebb, mint Seved Ali Saheli, akinek az életkorán még mindig vitatkoznak az iráni egészségügyi hatóságok. Csontos bácsi különben hetedhétországon innen lakik, Piripócs határában, ott, ahol a kurtafarkú malac túr. Aki nem hiszi, járjon utána, vegyen egy táltos-retúrjegyet.

Csontos bácsi egyedül műveli másfélholdas földjét, most készül belépni a tsz-be, sokáig várt, mert mint mondta, előbb ki akarta tapasztalni, jó-e az. Sohasem szokott semmit elhamarkodni. Ezt el is hittem neki, s amikor meghatottan beszélgettem vele, megkérdeztem tőle, tudja-e, hogy a világ más tájain is vannak hozzá hasonló öreg emberek, 150—160—170 évesek, sőt olyan is van, aki alig vallja magát fiatalabbnak Csontos bácsinál.

Vonogatta a vállát az öreg és úgy dörmögte, hogy aki okosan él, az szép kort érhet meg. Kiderült, hogy a pálinkáról már 120 éves korában leszokott. azóta csak bort iszik. Máskülönben is csak olyasmik derültek ki a hosszú élet titkáról, amiket a tréfákból ismerünk: pipázik az öreg, s a jó zsíros pörköltből elsősorban a rágós mócsingokat halássza ki. Vitaminról, fehérjéről, szénhidrátról még sohasem hallott, a szalonnához mindenesetre zöldpaprikát eszik, ha itt az ideje.

Pontosan tudja az öreg, hogy mikor született, 1780-ban, Szent András havának 7-ik napján. Szegény Mária Terézia ebben az évben halt meg, Csontos bácsi is csak hallomásból tudta, hogy szép derék asszony volt. Kilenc éves volt a kis Csontos Jani, amikor kitört a francia forradalom, de hát egy falusi kisfiú ilyen dolgokkal nem szokott törődni. Napóleonról sem sokat tudott, csak annyit, hogy a fránya francia alaposan elporolta őket valahol Tálliánországban, egy francia muskétás cudarul eltalálta a lábát, még most is érzi az időjárást a rég behegedt seb. Nem bosszankodott az öreg a vereség miatt, elismerte, hogy a franciák császára meglett, tapasztalt ember volt, tíz esztendővel idősebb nála.

Valósággal elszédültem arra a gondolatra, hogy milyen nagy idők tanúja volt ez az öreg földműves, s mennyire jellemző, hogy úgyszólván mitsem tud három évszázad világrengető eseményeiből, a háborúkból, a forradalmakból, a technika csodái-

ból. Ő végigpipázta, végigiddogálta ezt a majdnem 180 esztendőt, s éppen olyan keveset látott a világból, mint iráni kortársa, vagy más Matuzsálemek.

— És jól bírja magát, János bácsi? — kérdeztem.

— Jól! — bólintott.

— És... — folytattam bizonytalanul — sohasem érezte az öregség terhét?

Csontos bácsi elgondolkozott. A szemében szomorú fény villant meg. Mintha fájó sebet érintettem volna.

— Egyszer éreztem... — mondta csendesen. — Erre a napra jól emlékszem, mintha csak ma lenne. Ezernyolcszáznegyvennyolc március tizenötödike volt, éppen fent voltam a fővárosban, egy grófnak fuvaroztunk. Esett az eső, nagy tömeg volt az utcán, nem tudtunk tovább menni a szekérrel. Én leszálltam, hogy körülnézzek. Nagyon lelkes volt a fiatalság, én is velük mentem, meghallgattam Petőfi Sándort is, ahogyan elszavalta a Talpra magyart, szépen mondta, akkor hallottam először. Aztán egyszer csak egy pirosképű, gömbölyű, formás vászoncseléd dől nekem, igen szorosan voltunk a tömegben. Megkérdeztem, hogy' hívnak, lelkem? Julinak, mondja. Aztán így elbeszélgettünk, meg együtt elindultunk. Olyan kedves, olyan szép volt. Én özvegyember voltam és hirtelen, nem teketóriázva azt mondtam neki, Julika, gyere hozzám feleségül, nem bánod meg. Az megcsóválta a fejét. Ej, bácsi, csak ennyit mondott. Nekem akkor már nagyon nyomta a szívemet valami, megkérdeztem tőle, hány éves. Azt mondta, tizenhat és rámnézett a nagy barna szemével: hát a bácsi hány éves? Hatvannyolc, mondtam keserűen, mert magam is átértettem, hogy öreg fejjel nem köthetek magamhoz ilyen fiatal teremtést. Hej, gondoltam, miért nem vagyok én is fiatal, mint azok a lobogóhajú legények, akik úgy istenigazában szidják a habsburgiakat meg a bécsi pereputtyukat. Belátással voltam, igaza van, kívántam neki, hogy legyen boldog. Sokáig keseregtem, még a Milleneumkor sem nyugodtam meg egészen, de most már oda se neki, búsuljon a ló, igaz-e? Ha jó lesz a termés és a szerződéses disznóhizlalás is beválik, akkor jövőre veszek egy televíziós készüléket.

Megkérdeztem tőle, hogy mi a kívánsága. Nagyot sóhajtott.

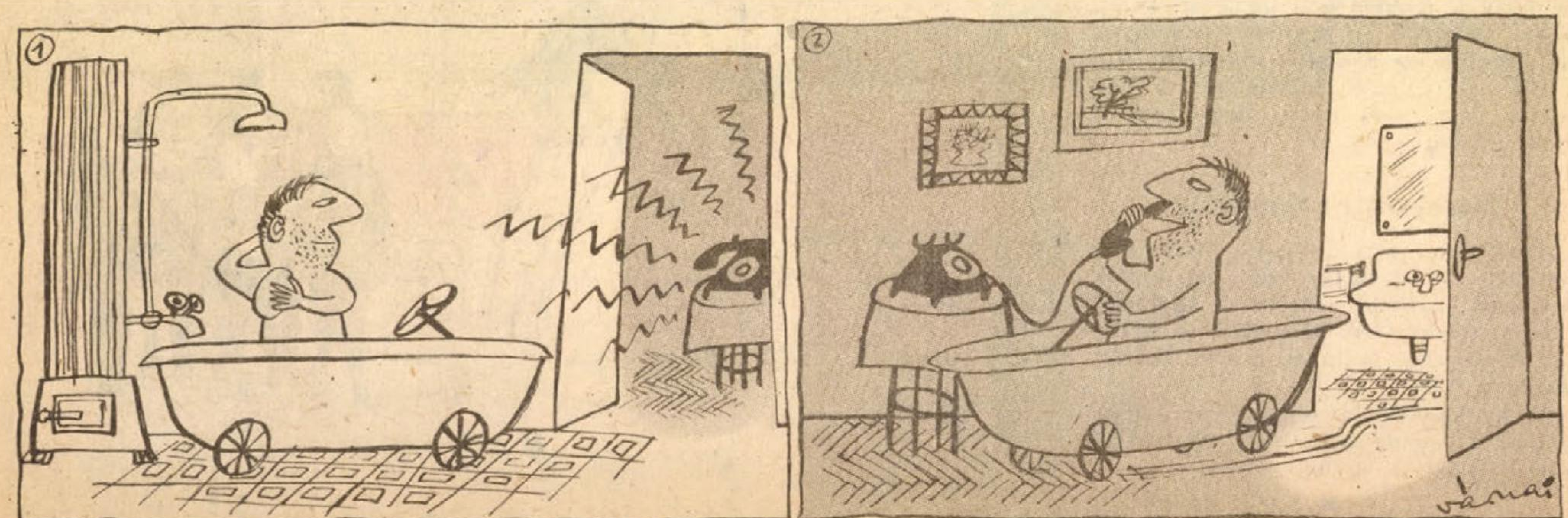
— Hát ha meglesz az a bolygóutazás, ne feledkezzenek meg rólam se, öreg napjaimra szeretnék valami szépet látni a Holdban.

Istenem, ha ezt szegény Napóleon megérte volna!

Feleki László

A KÉNYELEM TETEJE

Várnai György rajza

INTERJU

Színházi hetilapunkban és újságjaink kultúrrovatában gyakran olvashatunk interjút, melyben a Színész nyilatkozik a közönségnek. A változatosság kedvéért most felkerestem otthonában Kis Lászlót, az ismert nevű Közönséget, aki kedves közvetlenséggel fogad, helylyel kínál és én egyenesen a tárgyra térek.

Lapjaink mulasztását szeretném helyrehozni, amikor megkérem, nyilatkozzék. Talán valamit a gyermekkoráról. Színházainknak végre is Ön az egyik alappillére. Ön nélkül nincs színház és talán a művészet is feleslegessé válik. Mikor határozta el, hogy Közönség lesz?

Illatos Daruval kínál. Maga is rágyújt.

— Mint fiatal Gyermekközönség kezdtem a pályafutásomat. Nyolc éves lehettem, mikor a szüleimmel megnéztem

a Jancsi és Juliskát. Utána hetekig tele voltam az Élmény varázsával. Már akkor elhatároztam: vagy Közönség lesz belőlem, vagy világgá megyek. Persze sokat kellett küzdenem, míg titkos vágyam valóra válhatott. Abban az időben az emberek tele voltak ostoba polgári előítéletekkel. Szüleim sem akartak Közönségnek adni. Féltek, hogy a bohém, könnyelmű Közönség-élet végül is romlásba dönt.

— Ön klasszikus és modern darabban egyformán jól megüli a helyét. Az asztalon Shakespeare Othellóját látom.

— Igen, az Othellóra készülök — mondja bársonyos baritonján. — Már két hónapja tanulmányozom, de még nem érett meg bennem. Remélem, mire megnézem az előadást, felkészülten ülhetek le a színészek elé.

— És mit próbál jelenleg?

— Jegyet próbálok szerezni a *„Majd a papához”*.

— Mi a véleménye a fiatal Közönségutánpótlásról?

— Van néhány reménytkeltő tehetség, de az ifjabbak javarésze inkább a jazzparádékat látogatja.

— Ön igen elfoglalt Közönség. Foglalkoztatja Önt a Rádió, a film, a televízió...

— Hát igen, javíthatnának még a műsorokon...

— Mi volt a legnagyobb élménye?

— Tíz éve történt, egy skandináv darab bemutatóján. Az előadás előtt tíz perccel az igazgató rémülten vette észre, hogy hiányzik a közönség. Gyorsan taxiba ugrottam és lakóházanként összeszedtem a nézőket. Ezzel a beugrásommal megmentettem az előadást.

Felállunk, az ajtóhoz kísér. Búcsúzóul azt mondja:

— Ne haragudjon, de most le szeretnék pihenni. Holnap vasárnap és két előadásom lesz...

Galambos Szilveszter

Van remény

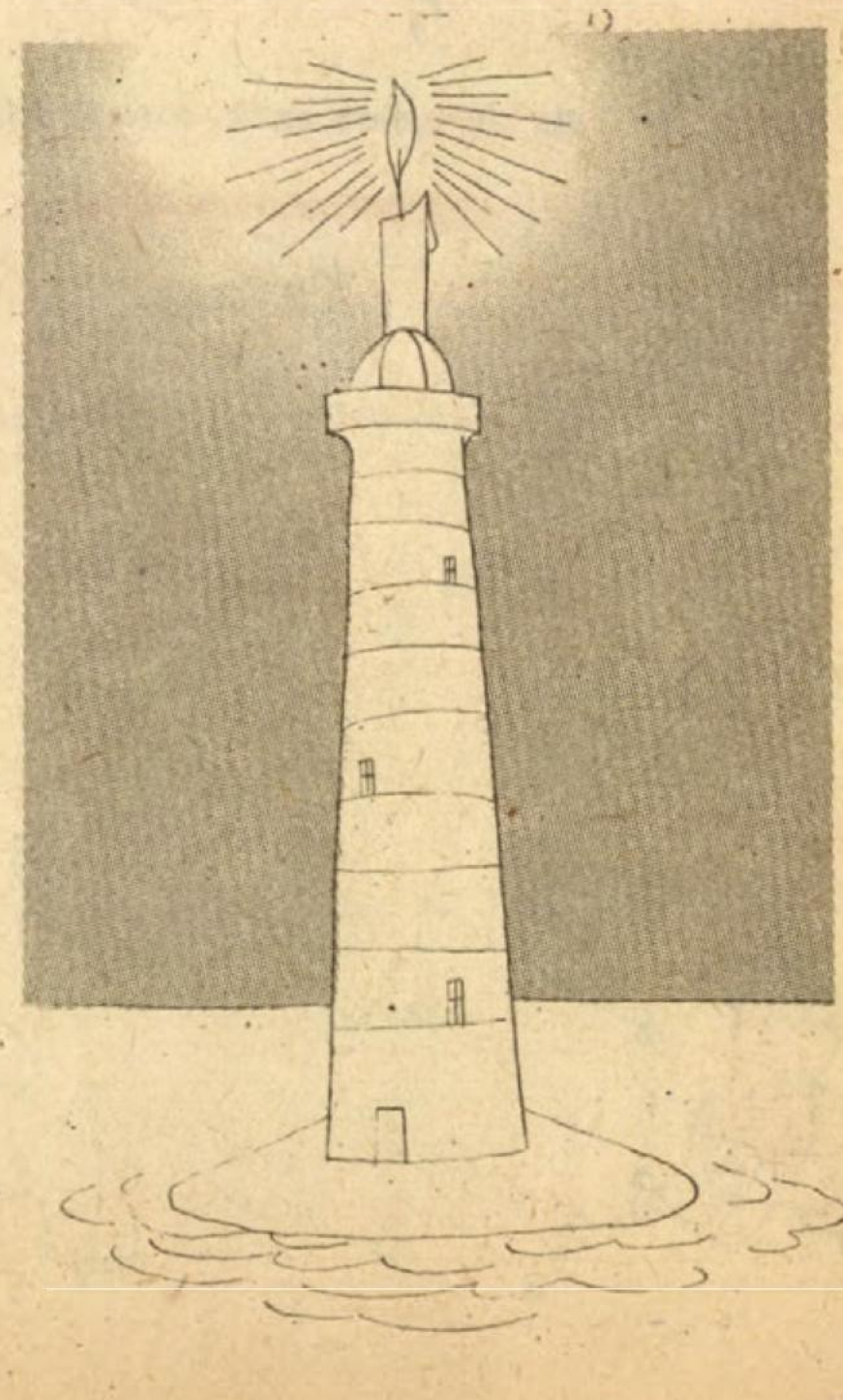
Kaján Tibor rajza

Kezdő mama

Rövidzárlat

Megértette az idők szavát

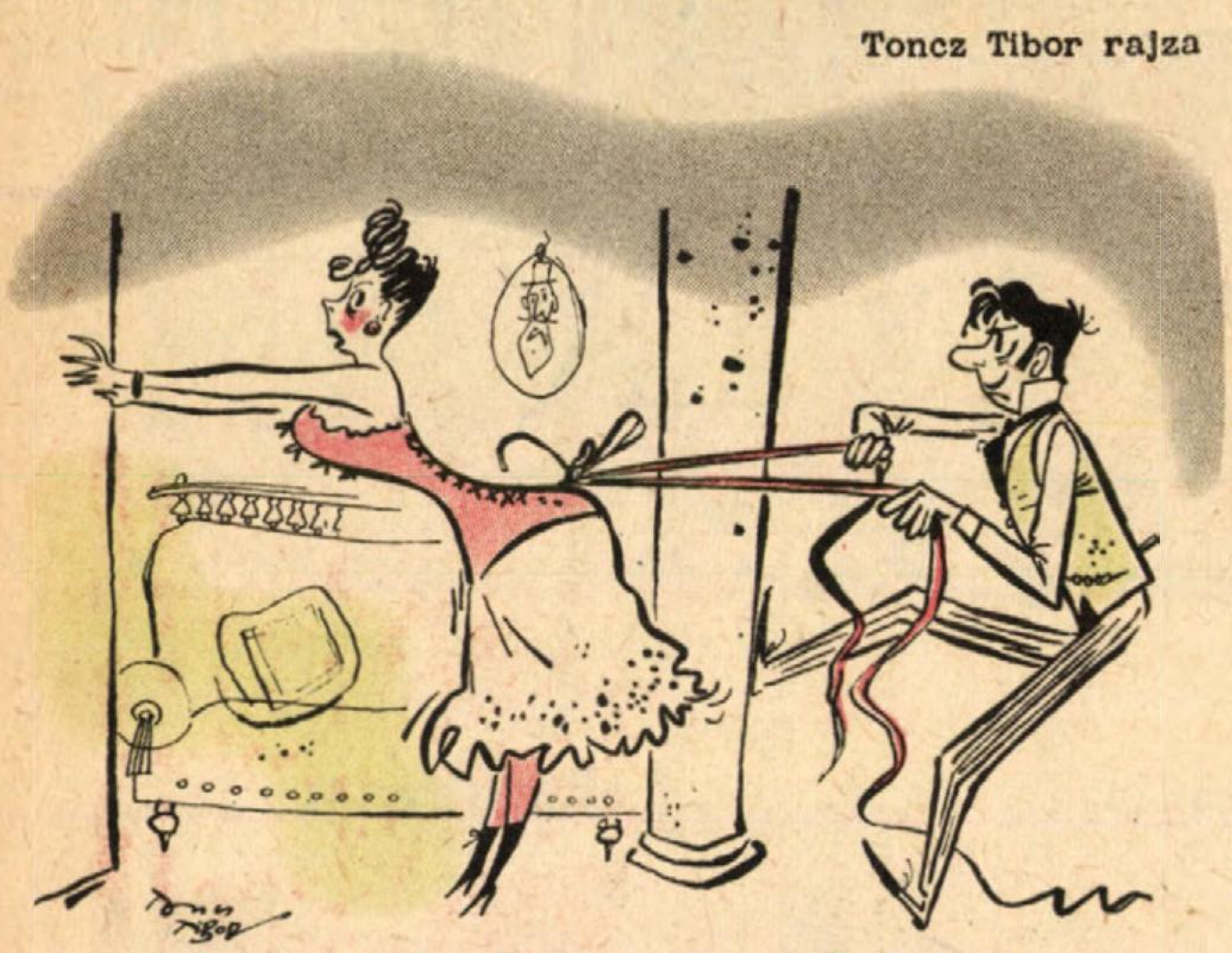
Szűr-Szabó József rajza

– Mondja, Sümegi úr, nem kellene közösen megművelni?

Formabontás a szecesszió korában

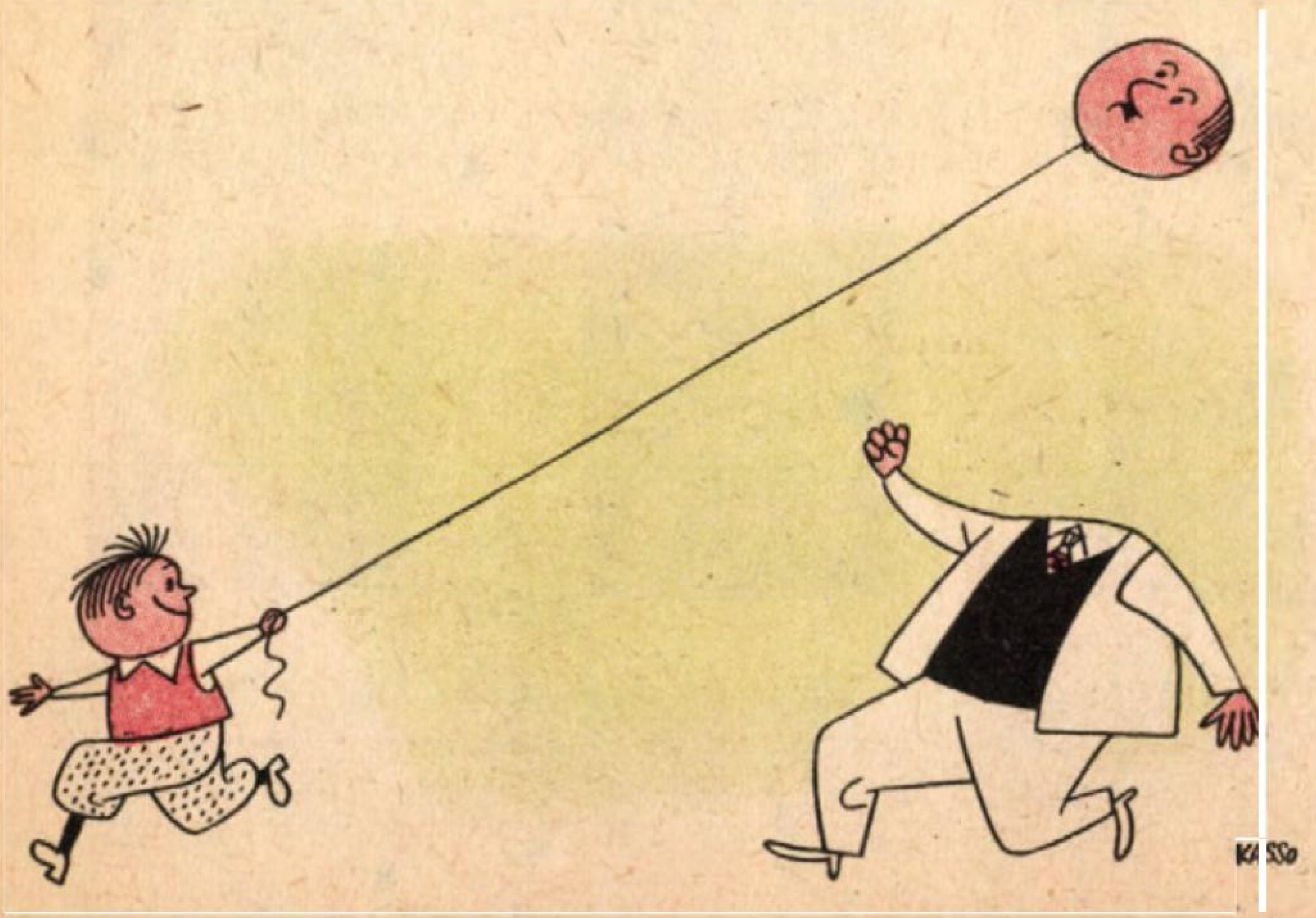
Toncz Tibor rajza

– Tyű, de nehéz ezt a formát felbontani!

Tavasz

Kasso rajza

OLVAS A NAGYMAMA

A nagymama áldott jó lélek. Amióta feljött Pestre és kezébe vette a háztartás irányítását, sok gond lekerült a dolgozó apa és az ugyancsak dolgozó anya válláról. A gyerekek is hozzászoktak, hogy ha bármi bajuk van, a nagymama majd elintézi.

Az öreg néni nagyszerűen értett a házi dolgokhoz, hamar felfedezte a legjobb és legolcsóbb beszerzési forrásokat, és amit főzött, jó és változatos volt. Az ebéd — a múlttal ellentétben — időben, percnyi pontossággal el is készült. Sohase fordult elő, hogy csak az üzletek bezárása után vegyék észre: nincs otthon vaj vagy kenyér.

Ezért a pontosságért sok mindent megbocsátottak a nagymamának. Azt is, hogy meglehetősen lenézte fia és menye munkáját, a „firkálást". Meg azt, hogy a gyerekek házi feladataival sem sokat törődött. Mindez érthető: falun nevelkedett, csak a háztartás és a gazdaság teendőire tanították meg, könyvet évszámra nem vett a kezébe.

A múlt hét egyik napján nagy meglepetés érte az ebédre hazatérő családtagokat. A konyha hideg volt, ennivalónak nyomát sem látták. Mi történhetett?

Ijedten bementek a szobába. A nagymama a karosszékben ült és olvasott.

— Ma nincs ebéd — mondta határozottan. — Ezt a kis könyvet találtam az íróasztalon. Nagyon érdekes, nem tudom abbahagyni. Egyetek valami hideget.

Apa és anya ránéztek a „nagyon érdekes" könyvre. A „Piszkos Fred" volt. Elnevették magukat. Na, nem baj, már úgyis csak néhány oldal van hátra...

Néhány napig rendben ment minden. Tegnap azonban újra gyanús csend és hideg tűzhely fogadta az éhes társaságot.

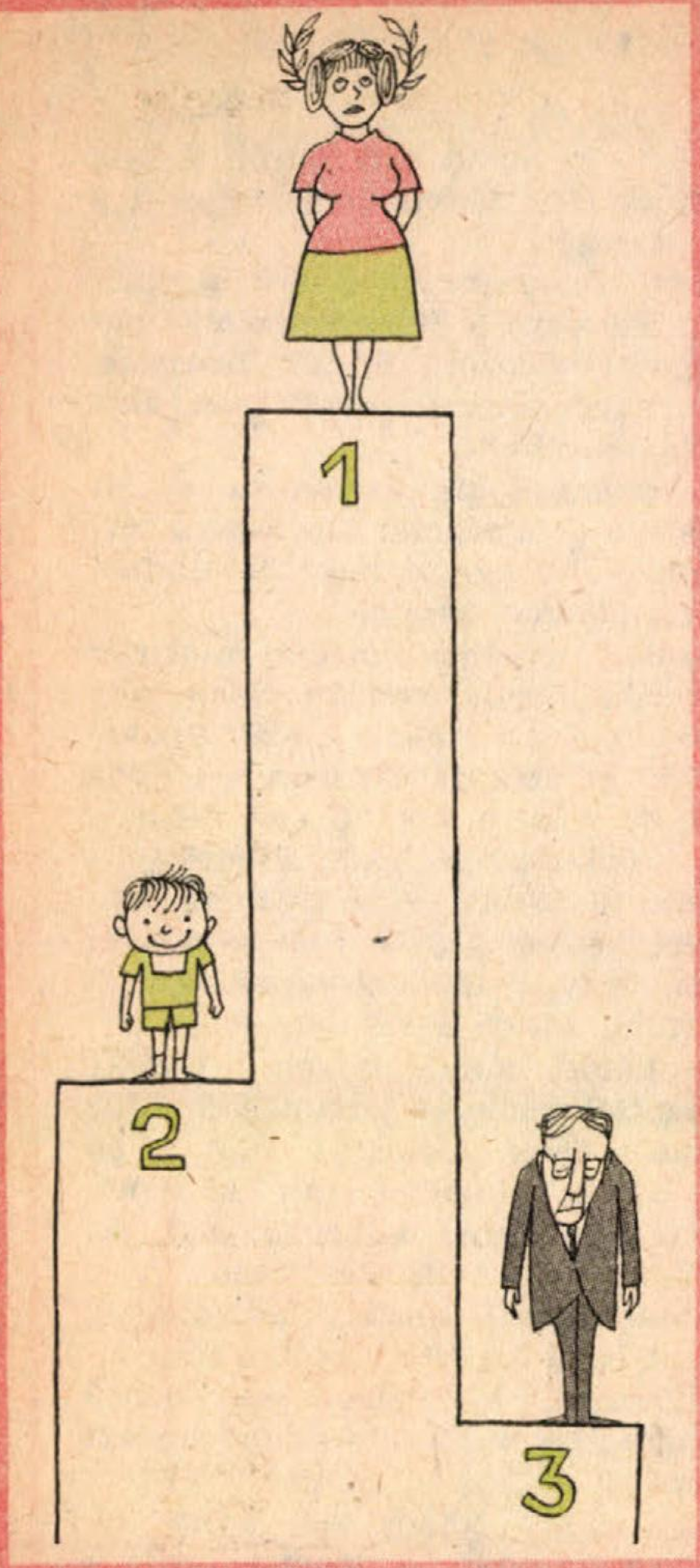
A nagymama ismét a karosszékben ült. A Monte Christo első kötetét olvasta.

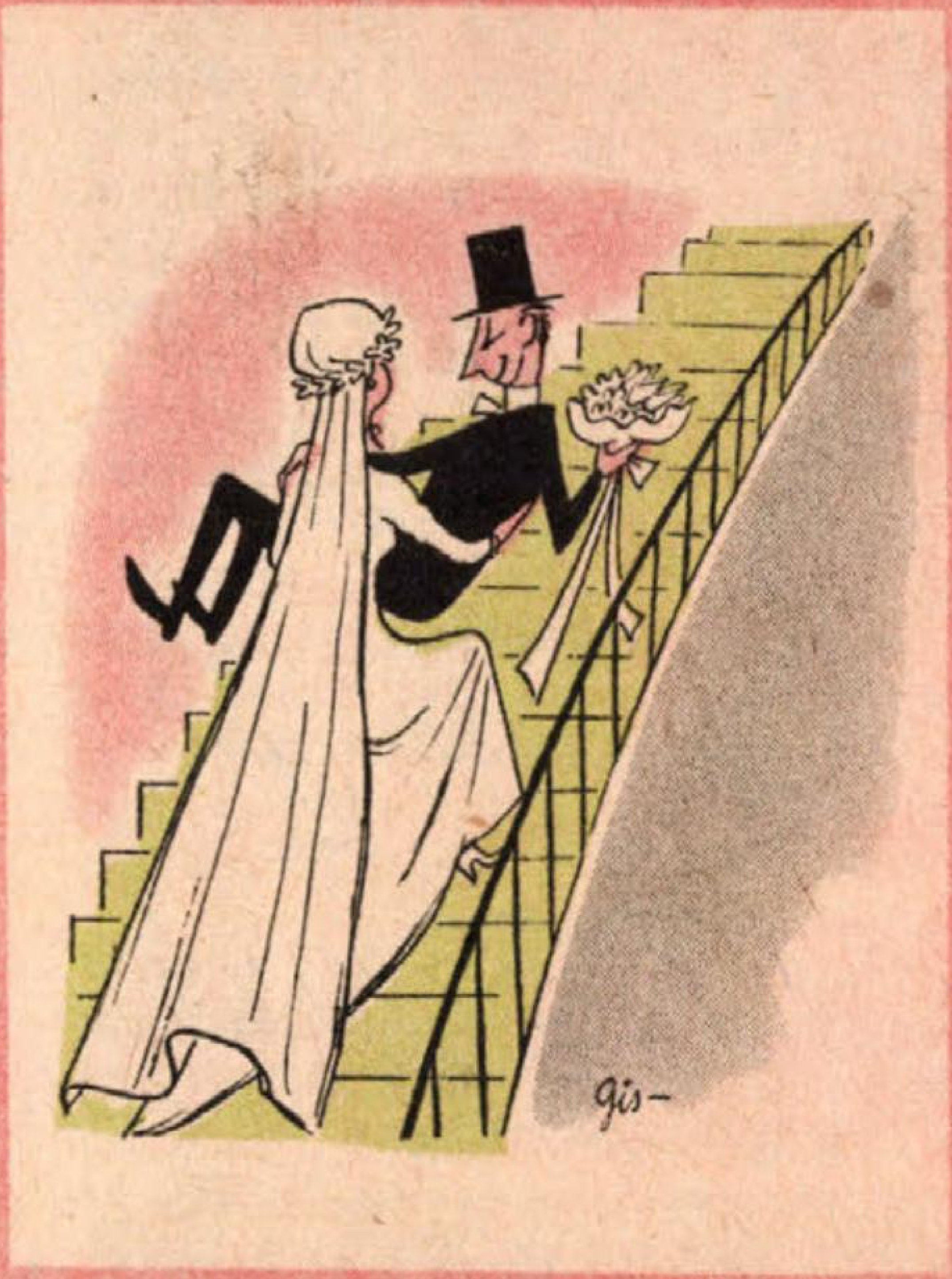
A család rögtönzött munkaértekezletet tartott. És ma reggelre az újságban megjelent a hirdetés: „Főzni tudó bejárónőt egy hónapra sürgősen felveszünk".

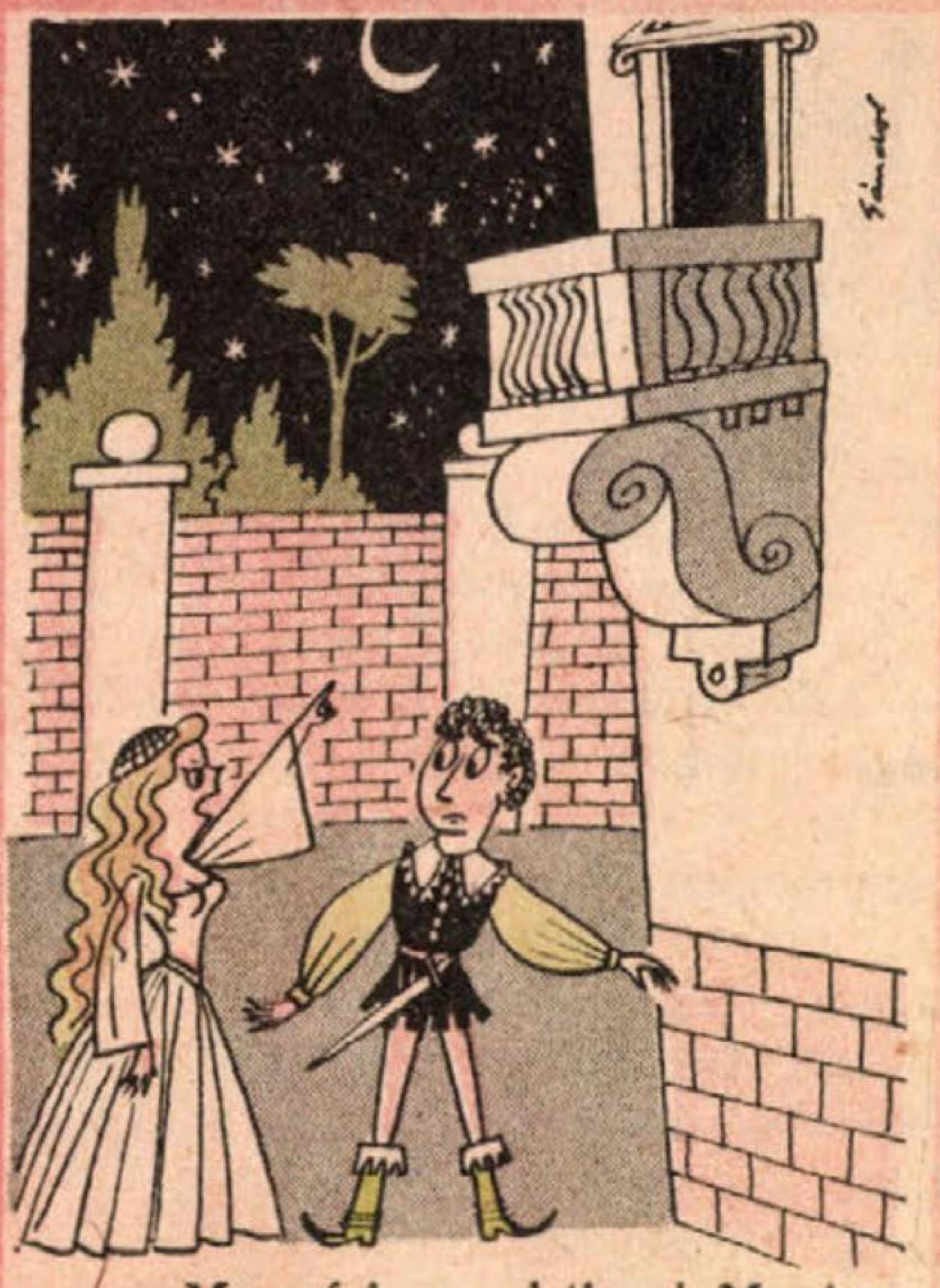
A Jean Christophe-sorozatot és a Forsyte Saga hét kötetét ugyanakkor levették a könyvespolcról és elzárták abba az asztalfiókba, ahová a nagymamának nincsen kulcsa.

Kemény István

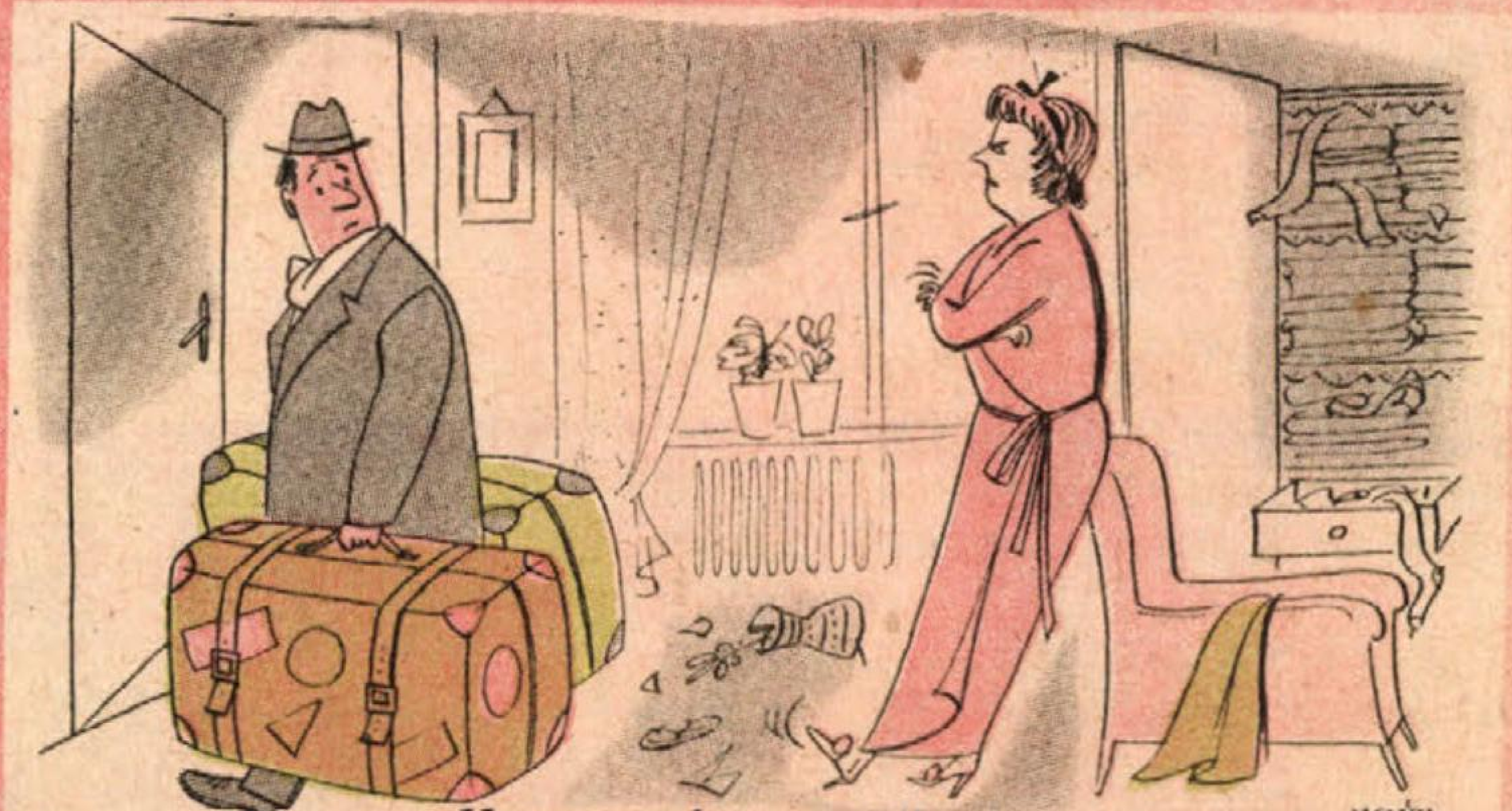
Revű A NŐI EGYENJOGUSÁGRÓL

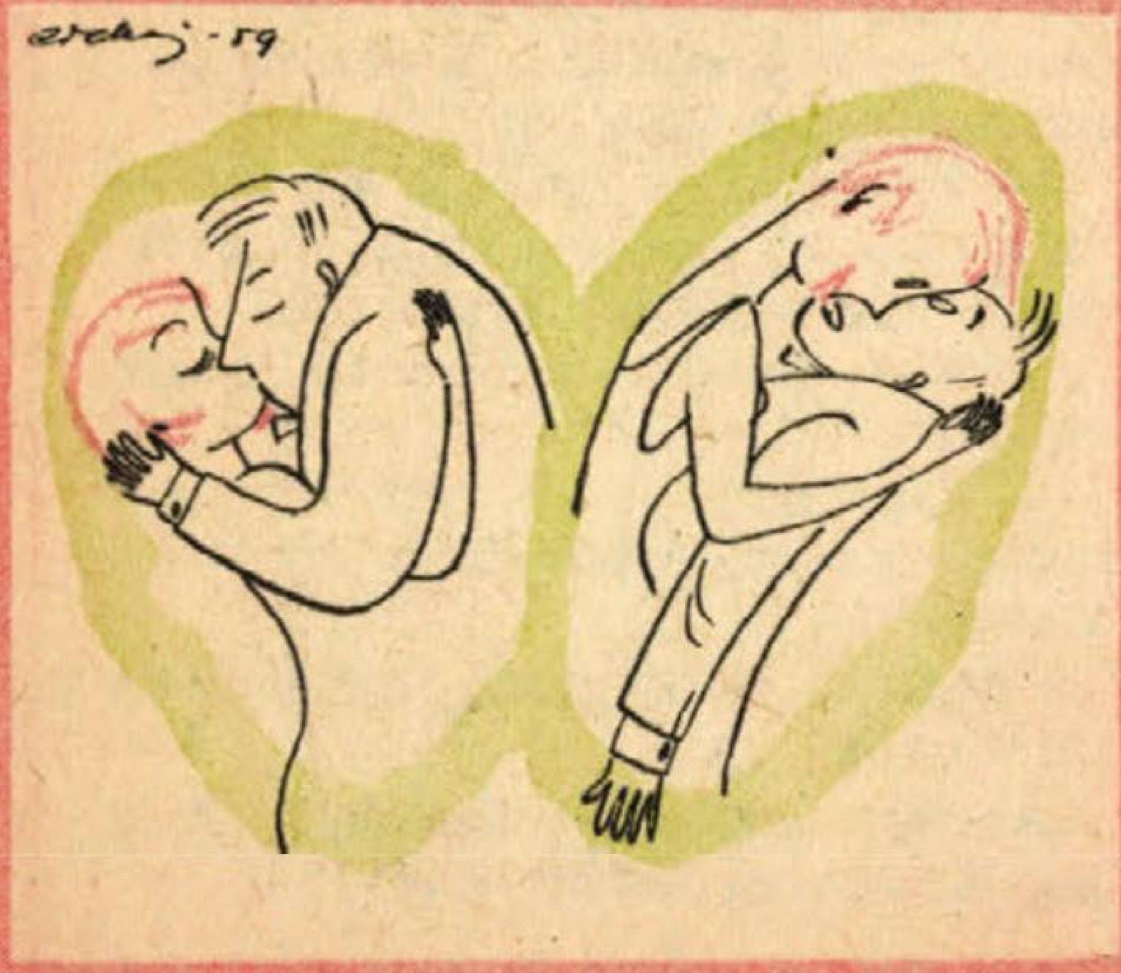
– Mars fel az erkélyre! Ma én udvarolok . . .

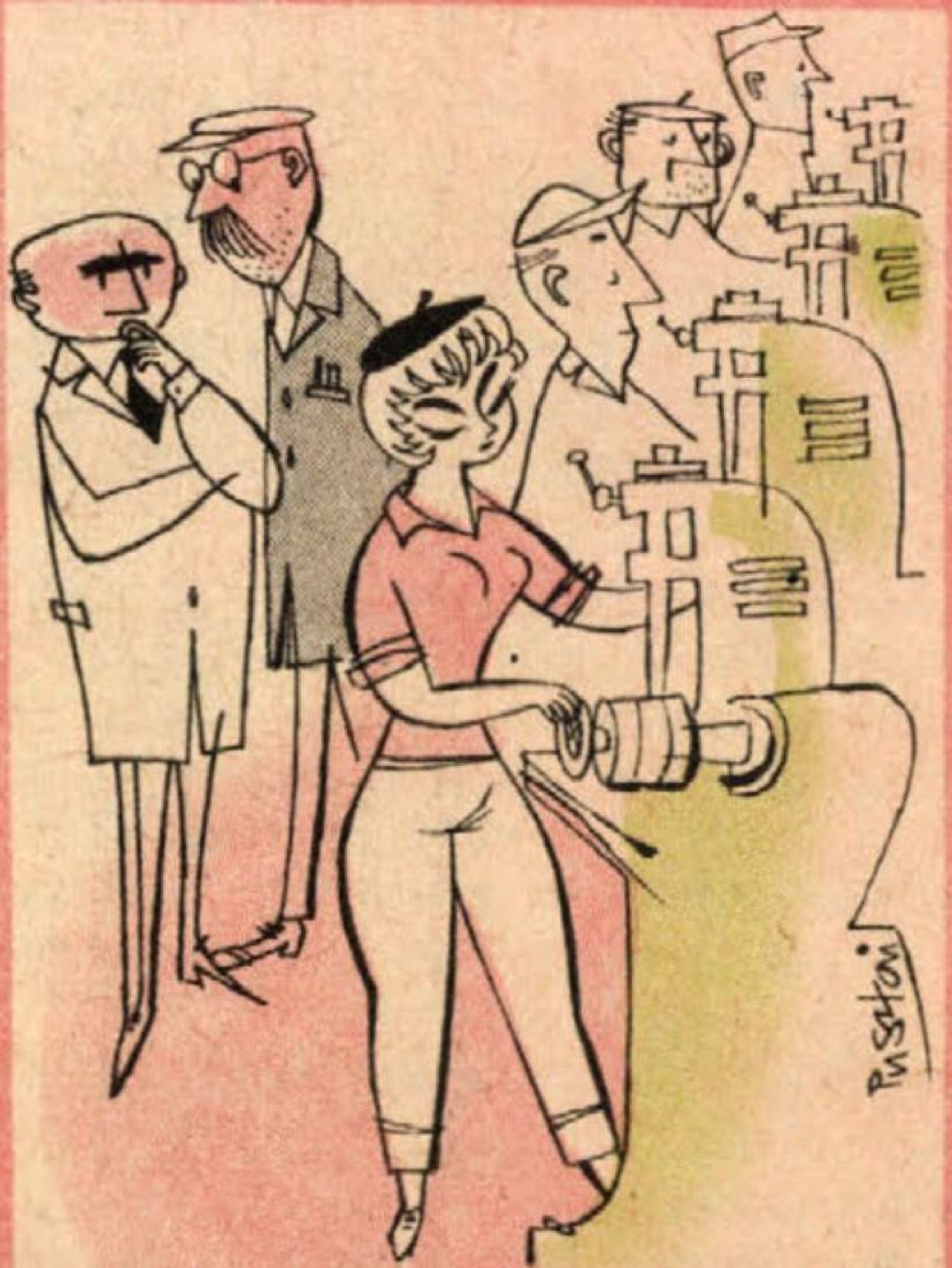

– Hazamegyek a mamához! . . .

– Drágám, légy tekintettel arra, hogy férfi is van az asztalnál!

– A jó munkájáért valóban ő érdemelné meg a jutalmat, de olyan csinos, hogy ezt nehéz lesz bizonyítani! . . .

A munkahelyen és otthon

EGY POFON TÖRTÉNETE

Lipták a szokott időben jött haza a hivatalból, de nem köszönt senkinek, nem csukta be maga után az ajtókat, nem simogatta meg a leányát, nem tett gúnyos megjegyzést a vejére, nem kért vacsorát, szótlanul bement a szobába és leroskadt az öreg karosszékbe. Úgy ült ott, mint egy szobor: mozdulatlanul, megkövült arccal, komoran és fenségesen.

— Mi történt? — kérdezte a felesége, a lánya és a veje.

S akkor a szobor megmozdult, megremegett. Sápadt arcába vér futott, szeme lángra lobbant és a csontjai megroppantak.

— Mi történt? — mondta a szobor keserűen. — Elekfi Ernő azt mondta rólam a hivatalban, hogy egy nyomorult féreg vagyok. — Fáradtan lehunyta a szemét és ünnepélyes hangon folytatta: — Ezért én meg fogom pofozni!

A szavak elhangzottak. Mintha törvényt hirdettek volna. Elekfi sorsa megpecsételődött.

— Jól gondold meg, édes fiam! — suttogta Liptákné ijedten, szívére szorítva a kezét. — Örülj inkább, hogy jó állásod van és ne csinálj magadnak kellemetlenséget!

Lipták nem felelt. Talán nem is hallotta felesége szavait. Vágytól parázsló szemekkel nézett maga elé.

Másnap ismét Elekfivel hozakodott elő.

— Meg fogom pofozni. Muszáj nekem. Hiába kedvence az osztályvezetőnek...

Az asszony sírós hangon válaszolt:

— Legalább addig várj, míg eldől, ki lesz az előadó: Elekfi, vagy te? Ne hamarkodd el a dolgot!

Néhány héttel később Elekfi Ernőt nevezték ki előadónak.

— Ugye mondtam, hogy várjál — örvendezett az asszony, de Lipták hajthatatlan maradt.

— Egy előadót is meg lehet pofozni — felelte gőgösen, némi éllel, mint aki jól tudja, hogy senki és semmi sem állhat a Végzet vagy ahogy a régi görögök nevezték, az Ananké útjába. A pofonnak el kell csattannia. Előbb azonban még felkereste a nagybátyját Pécelen.

A péceli nagybácsi türelmesen meghallgatta, aztán így szólt:

— Ne hallgass az asszonyra, édes öcsém. Ez férfi dolog. Az asszonyok sohasem fogják tudni megérteni. A női lélek más, mint a férfi lélek. A férfiban több az indulat, mint a nőben. Pofozd meg!

— De Elekfi az osztályvezető kedvence — szomorkodott Lipták.

— Hohó, ezt nem mondtad, édes öcsém — dünnyögött az öregúr gondterhelten. — Akkor már nem olyan egyszerű a dolog. Nem tudnál valaki mást megpofozni?

Lipták megrázta a fejét.

— Hát akkor nincs más hátra — sóhajtott a nagybácsi —, pofozd meg, édes öcsém, isten nevében... Bár jobban tennéd, ha várnál egy kicsit. Könnyen megtörténhet, hogy az osztályvezetőt áthelyezik és az új osztályvezetőnek te leszel a kedvence... Sosem lehet tudni... Ezt azonban csak tanácsképpen mondom, édes öcsém, felnőtt férfi vagy, azt teszel, amit akarsz!

Végül is Lipták azzal tért haza Pécelről, hogy megpofozza Elekfit. Már a gondolatra is kivirult és kéjes mosoly bujkált a szája körül. A vonatkerekek azt zakatolták a fülébe: pofozd meg! pofozd meg!

Otthon azonban arról értesült, hogy Elekfi bátyja a lakáshivatalban dolgozik, és ennél az Elekfinél van a fiatalok lakáskérvénye.

— Apuskám, az én kedvemért, ne pofozd meg azt az Elekfit... Sohasem kapunk lakást... — könyörgött a leánya. — Vagy azt akarod, hogy örökké itt maradjunk a nyakatokon?

— ...a nyakatokon? — visszhangozta a veje.

— Apád azt hiszi, hogy ő a Zrínyi Miklós! — mérgelődött Liptákné, gyilkos pillantásokat vetve a férjére.

— Tessék inkább engem szájonvágni! — kiáltotta az ifjú férj, elszánt cérna-hangon és közben a feleségére pislogott, mit szól legújabb hőstettéhez.

De Lipták nem felelt a könyörgésekre. Talán nem is hallotta őket. Ábrándos mosoly ült az ajkán és időnként megnyalta kicserepesedett szája szélét. Az utóbbi napokban furcsa hallucinációk gyötörték: hallotta a pofont, a csattanást, s ez mennyei muzsika volt a fülének.

Éjfélig könyörögtek neki. Éjfél után távirat érkezett Pécelről, Liptákné címére.

„Arankám. Ne engedd. Pofozd meg az uradat. Janka."

A péceli nagynéni küldte az erélyes hangú táviratot. Hajnalfelé Lipták megígérte a családnak, hogy bizonytalan időre elhalasztja a pofont. Nem sietős, gondolta magában, ráérek. Meg volt győződve arról, hogy ha ő le is mond a pofonról, a jobb keze elmegy Elekfihez és teljesíti a kötelességét.

Egy hónap múlva Elekfi megnősült. Felesége a Házkezelési Igazgatóságon dolgozott, felelős beosztásban, ugyanabban a kerületben, ahol Liptákék laktak.

— Aranyos kis asszonyka ez az Elekfiné — újságolta Liptákné a férjének. — Megígérte, hogy új kályhát, új fürdőkádat kapunk...

Lipták úgy érezte magát, mint egy csapdába került oroszlán. Néha-néha elbődült és ilyenkor a család ijedten tért ki az útjából. De nem is csapda volt ez, hanem inkább egy rafináltan felállított acélháló, amelybe — bármerre futott — beleszaladt. Két héttel később Lipták veje azzal tért haza, hogy új főnököt kapott: Elekfi Mártont, Elekfi Ernő unokaöccsét.

— Látod, látod, milyen jó, hogy hallgattál ránk — zümmögött Liptákné a férje fülébe. — Tudtam én jól, hogy a pofonból csak baj lehet, de te sohasem hallgatsz rám. Ha 1927-ben rám hallgattál volna...

Fakó, mártír-arccal, hallgatagon, mosolyogva fogadta Lipták a szemrehányásokat, s közben egy benső Hangra figyelt, amely állandóan azt suttogta: mi lesz a pofonnal? mi lesz a pofonnal? Akkor sem szólt egy szót sem, amikor a leánya tudtára adta: Elekfi Ernő unokahúgának, Elekfi Matildnak lett a titkárnője. Érezte azonban, hogy nem várhat tovább, az idő megérett a pofonra. Nem törődhet többé a kicsinyes, földi dolgokkal. Végre kell hajtania azt, amit a Végzet kiszabott rá. Aztán jöjjön, aminek jönnie kell!

Körülbelül egy félév múlva, dübörgő léptekkel bement Elekfi szobájába. A tenyere bizsergett. Agyát lassan elöntötte a vér. Szemében ott csillogott az ítélet. Megállt Elekfi íróasztala előtt, hatalmasan, félelmetesen, füstölgő indulattal.

— Mit óhajt? — kérdezte Elekfi.

Lipták megdöbbenve ismert rá a felesége hangjára.

— Azt kérdeztem, mit óhajt? — ismételte meg a kérdést Elekfi, most már a lánya hangján.

— Megmondaná végre, hogy mit óhajt? — faggatta Elekfi, vékony cérna hangon, a veje hangján.

— Én... én — dadogta Lipták — én csak azt szerettem volna megkérdezni, lesz-e délután értekezlet?

— Nem lesz! — hangzott a kurta válasz.

— Köszönöm, csak ezt akartam tudni — rebegte Lipták és kihátrált a szobából.

Odakünn a folyosón megpofozta sajátmagát.

Az ügy simán elintéződött: még fegyelmit sem kapott érte...

Mikes György

A természet átalakítása

Szegő Gizi rajza

Fényképezték Budapesten — Retusálták Londonban

VAN Zsineg

Nemrégiben Tabi László kollégám a Népszabadság hasábjain szóvá tette, hogy a Rákóczi úti „Erkel”-cukrászdában nincs zsineg. Vagyishogy ő vett ott különféle süteményeket, amiket nem tudtak zsineggel átkötözni és neki ebből mindenféle bajai, gondolatai és egy vasárnapi krokija származott. Nos, ezúton értesítem kollégámat és mindazokat, akiket kis írásművével sikerült felizgatnia, hogy az Erkel-cukrászdában már van zsineg. Még pedig szép, fehér, cukrászdábavaló zsineg van, amivel a csomagocskákat illően át lehet kötözni, mielőtt a vevő kezébe nyomnák. Én ezt személyes tapasztalatból mondom, mert én magam is az Erkel-cukrászdában szoktam rangrejtve süteményeket vásárolni. Tehát van zsineg és ez már magában véve is nagy öröm. De külön öröm ez nekünk, humoristáknak, akik amúgyis abban a hírben állunk, hogy nem tudunk mást, csak nyafogni, piszkálódni és kritizálni. Igenis, tudunk örülni is. Például annak, hogy van zsineg, és hogy tévedtünk, amikor azon panaszkodtunk, hogy ránk nem hallgat a kutya sem és mi hiába írunk és élünk, minden marad a régiben. Nem így van, mert íme: van zsineg. És ez egy humorista felszólalásának köszönhető. Amiből az következik, hogy nemcsak zsinegre, hanem humoristára is szükség van. És ez is nagyon megnyugtató.

(g. b.)

Ne rontsuk a lovak tekintélyét

Egy kis túlzással azt lehetne állítani, hogy Anglia szent állata a ló. A lovak tisztelete túlszárnyalja a kutyák iránt érzett rokonszenvet is. Még elgondolni is rossz, mi lett volna, ha nem kutyát, hanem lovat küldtek volna fel a világűrbe.

Angliában most mozgalom indult meg a lóbarátok között az Állatvédő Egyesület egyik rendelkezése ellen. A rendelkezés értelmében ugyanis nyáron a szabadban tartózkodó lovak számára kötelező a napsugarak ellen védő szalmakalap. A lóbarátok szerint a szalmakalap, melynek karimájába kétoldalt lyukat vágtak a lófülek számára, nevetségessé teszi a lovakat. Nincs olyan méltóságteljes külsejű ló, amelynek a tekintélyét ne ásná alá a szalmakalap lyukaiból kiemelkedő két fül.

És a napszúrás? Az csak kellemetlen, de nem nevetséges.

Íme!

Egy nyilatkozatból: „... ahol nincs vasútlehetőség, igyekszünk hajóközlekedést biztosítani ...”

– Na, megérkeztünk!

Mindenféle

Van író, aki számára az eredetiség a legfontosabb. Csak eredeti gondolatokat vesz át.

*

Mivel meg akarok gazdagodni, a közeljövőben szóvirágüzletet nyitok.

*

Némelyik orvos nem gyógyítja meg a betegét, csak felhívja a figyelmét hibáira.

*

A realista operákban az a zavaró, hogy a legegyszerűbb embereknek is gyönyörű, iskolázott hangjuk van.

*

Az az író, aki mindent a véletlennel old meg, nem véletlenül rossz író.

F. L.

– Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Mondja, uram, jó ez a víz a reumának?

— De még mennyire. Én is ettől kaptam.

*

A kis Félix valami csínyt követett el és az apja jól elnadrágolja. Amikor véget ér a megtorlás, maga elé állítja a fiút és igyekszik szép szóval rábeszélni a jó viselkedésre.

— Nézd, Félix, hidd el, én nem szívesen bántalak. Amikor megütlek, az nekem jobban fáj, mint neked.

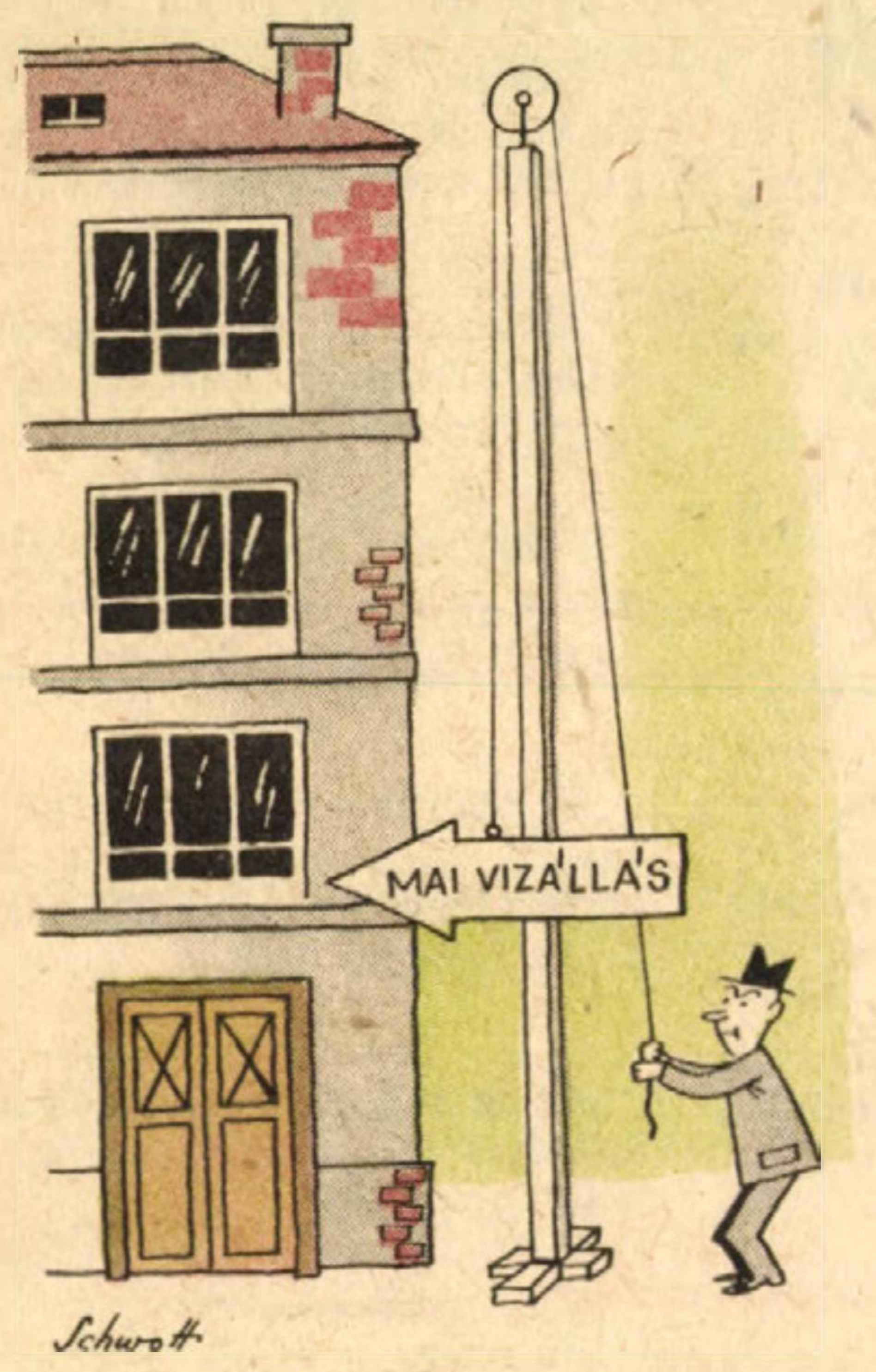
— Azt elhiszem, papa — felel szipákolva a gyerek —, de nem ugyanazon a helyen . . .

Női dolgok

– Te az a Kovácsné vagy, akinek a férje a Horváth Jucit veszi feleségül?

Elmés találmány

Idénymunka

Közvetlenül azután, hogy a körzeti orvos lekopogta a mellemen, miszerint soha ennyi influenzás betege nem volt, a bacilus is kimerülten rogyott tüdőcsúcsomra és elgondolkodva nézett a távozó doktor után.

— Fáradt? — kérdeztem tőle részvéttel.

A már nem fiatal, de még mindig jól filtrálható vírus fázósan húzta össze magán kopott szövődményeit.

— Ilyenkor, tél végén, tavasz elején állatian sok a munkánk — mondta a spirochéták jellegzetes, rekedt hanghordozásával. — Harminc-negyven beteg naponta... igazában nem is tudok velük foglalkozni. Másfél-két percem jut egy betegre... tulajdonképp szélhámosság, amit csinálok, de nem tehetek róla. Kevesen vagyunk... Köpjön csak nyugodtan, majd megkapaszkodom...

Miután eleget tettem felszólításának, még fáradtabban folytatta:

— Mi, körzeti bacilusok, állatian be vagyunk fogva. Az egész Visegrádi utca és környéke az enyém... alighogy magával végeztem, már rohanok a Balzac utcába. Gyalog nem is győzném. Szerencsére az ön kedves neje is épp odakészül, volt szíves megígérni, hogy elvisz magán. Apropos, mit iszik?

— Fagifor... — mondtam és megkínáltam egy stamperlival. Ettől egy kicsit magához tért.

— Betegségére! — mondta, rámköszöntve a poharat. — Bis hundert und zwanzig! — tette hozzá, látva, hogy épp a százhuszadik köhögésnél tartok. Elgondolkozva fürkésztem, milyen származású lehet? Ázsiai? Spanyol? Mintha csak eltalálta volna gondolatomat, megszólalt.

— Magyar vagyok. El még a magyar vírus! De jártam külföldön is. Legutóbb résztvettem egy bacilus-csereakción... rendkívül tanulságos volt. Meg kell mondanom, nincs mit szégyenkeznünk. A magyar bacilust az egész világon megbecsülik.

Újabb kérdést tettem fel neki:

— Magánprakszis?

Keserűen kacagott, de már kissé részegen is. Csak úgy dőlt belőle a Fagifor.

— Magánpraxis? Egész jelentéktelen... Nem mondom, időnként egy-két régi betegem felkeres, hiszen az ilyesmi bizalom dolga és én már eléggé régen dolgozom a környéken. De most nem is győzném. Hiába, sok az idénymunka...

— Család?

Egyszerre átmelegedett a hangja.

— Két kis spirochétám van, mind a kettő nagyon tehetséges. A fiú stramm, pálcika-alakú, bukni fognak rá a nők. Ő kolera-szakos, nagy jövőt jósolnak neki. A lányomat se féltem, nem szép, de nagyon hatásos. A tavalyi járványban már résztvett, persze egyelőre csak apróbb munkákat bízok rá. Itt-ott egy kis köhögés, torokkaparás, hányinger... különösen az utóbbi fekszik neki. Elég, ha a beteg ránéz.

Végeszakadt a beszélgetésnek, mert a feleségem útrakészen megjelent.

— Na, itt a kocsi, mennem kell! — mondta a bacilus és helyetfoglalt nejemen. A hátsóülésen. Távoztában még barátságosan visszaszólt:

— Ha egyszer lesz egy mikroszkópja, üzenjen értem. Borzasztóan örülnénk a szerencsének, ha személyesen is megismerkedhetnénk!

Mikor elhagyták a szobát, óvatosan utánuk kémlelve félretoltam a Fagifort és a rumosflaska után nyúltam. Vigyázva, hogy észre ne vegyék. Nem szerettem volna, ha a bacilus botrányt csinál...

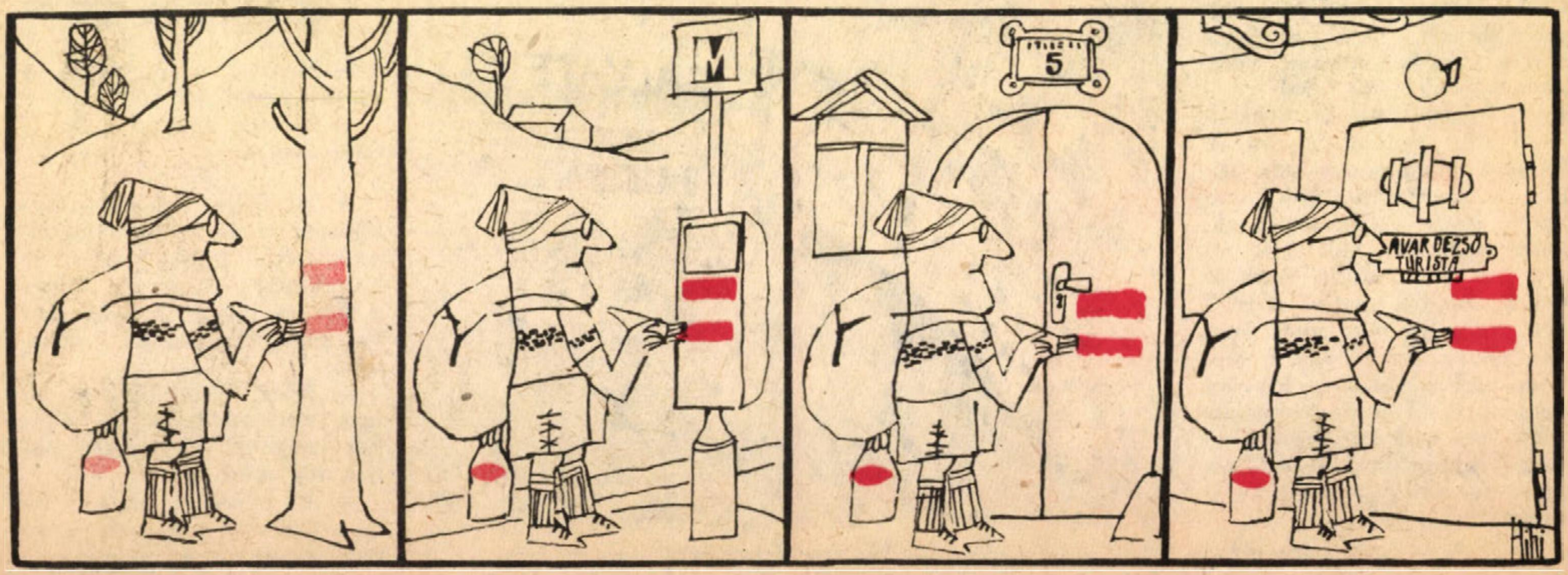
Darvas Szilárd

Izgalmas mérkőzés

Precíz természetbarát

Hegedűs István rajza

(Érettségi találkozó egy vendéglő külön termében. Két, hatvan év körüli, tekintélyes kopasz öregúr beszélget egymással a bankettasztalnál.)

Pucsek: Már csak tizenhatan vagyunk... Meghaltak a srácok... Sic transit gloria mundus...

Gara: Mundi... Mindig gyenge voltál latinból. Hehehe.

Pucsek: Hehe. Te most ugye főorvos vagy valahol?

Gara: Igen. Igazgató főorvos. És te?

Pucsek: Mérnök. Vezető főmérnök... Én még jól emlékszem rád, Gara... Fociztál, nem? Mit is játszottál? Jobb szélsőt?

Gara (kicsit sértődötten): Nem. Kapust!

Pucsek: Úgy van! Kapust. Persze... Hát nem mulatságos? Te a B. csapatban játszottál, én pedig az A-ban...

Gara: Emlékszem. Balösszekötő voltál. A Pucsek-féle ballábas bombák híresek voltak... Hehe.

Pucsek: Azt meghiszem. Rengeteg dugót benyomtam neked... *(Lojálisan.)* De a te robinzonádjaid... az sem volt kutya...

Gara (szerényen): Úsztam a levegőben... De a labdát nem tudtam lehúzni, öklöztem. Kesztyűben védtem...

Pucsek: Úgy van! Kesztyűben, emlékszem... De a Pucsek-bombákat te sem tudtad védeni...

Gara (hűvösen): Egyébként hogy élsz? Család van?

Pucsek: Két unokám van.

Gara: Nekem három... Egyszer fejbe rúgtál. Emlékszel?

Pucsek: Csak úgy homályosan... *(Elgondolkozik.)* Mondd, nem te védtél a B.-ben, amikor a középiskolai bajnokságért játszottunk?

Gara (büszkén): De. Kikaptatok kettő-egyre.

Pucsek: Persze, mert Baruha elkaszálta Schmideket a kapu előtt...

Gara (szigorúan): Schmidek ofszájdon állt. A bíró volt hülye. Az nem volt tizenegyes...

Pucsek: Tiszta tizenegyes volt.

Gara: Hagyjuk ezt. Nem tudtad berúgni. Emlékszel?

Pucsek: Mert mázlid volt! Máig sem tudom, hogyan történhetett, hiszen a Pucsek-féle tizenegyes védhetetlen volt.

Gara: Nézd, Pucsek... Azóta negyven év elmúlt, most már elárulhatom neked, miért nem tudtad te berúgni azt a tizenegyest... Egyszerűen azért, mert én tudtam, hogy te állított labdából, ballábbal mindig a jobb sarokba lősz. És rögtön jobbra vetődtem. *(Kacag.)*

Pucsek: Ne beszélj zöldségeket! Én jobbal vágtam a tizenegyest a bal sarokba. Így futottam neki... *(Nekifut.)*

Gara: Szó sincs róla. Én így vetődtem jobbra... *(Vetődik.)*

Pucsek: Így rúgtam jobbal... *(Rúg.)*

Gara: Így vetődtem jobbra... *(Vetődik.)*

(Fáradtan, lihegve visszaülnek.)

Pucsek: Te ugye, tudományos munkásságot is folytatsz.

Gara: Írtam egy pár könyvet.

Pucsek: Én jövő héten utazom Egyiptomba. Építünk ott valamit.

(A vacsora befejeződött, asztalt bontanak. Gara és Pucsek szó nélkül otthagyják egymást.)

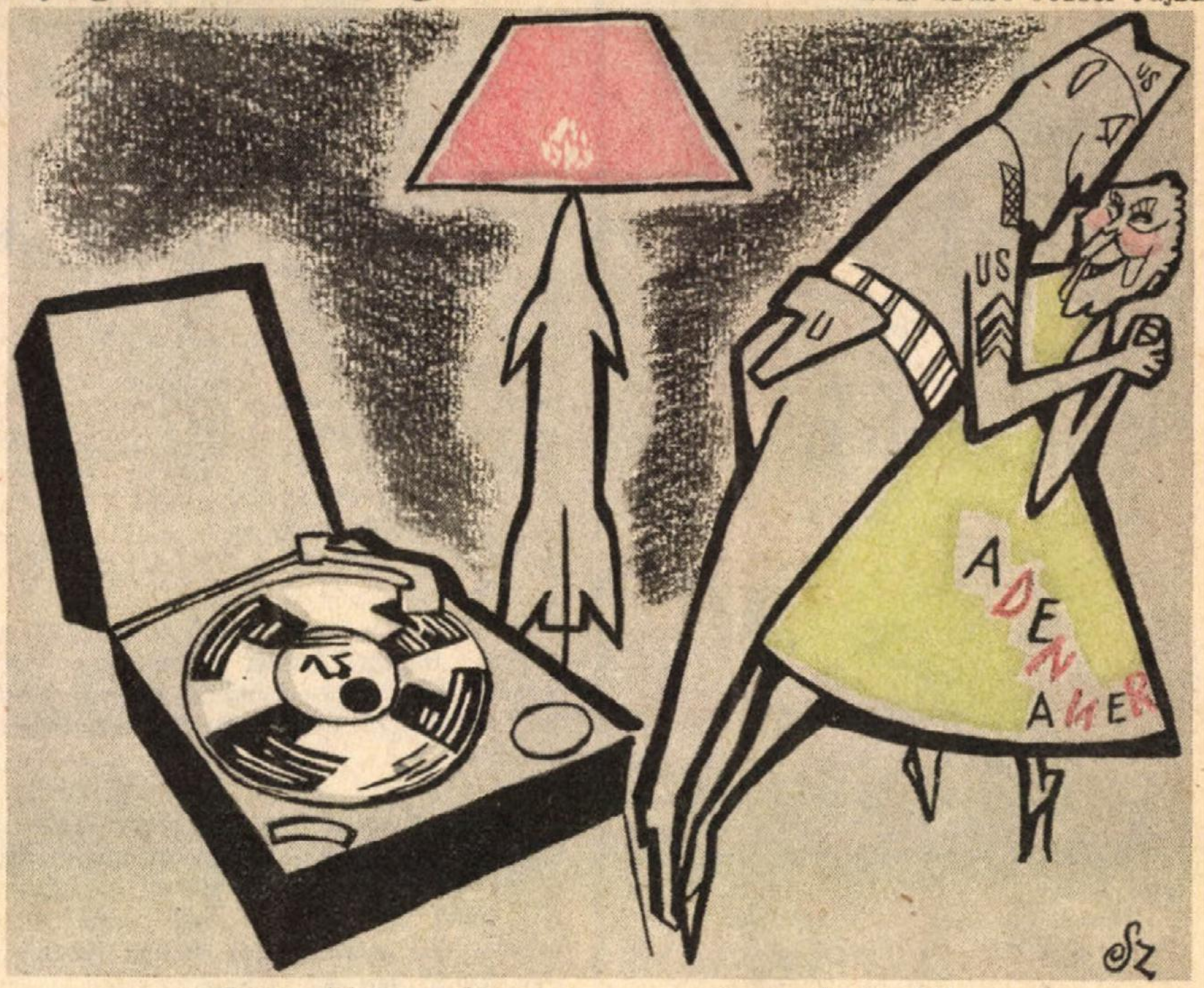
Pucsek (a mellette állóhoz): Ez a hülye Gara még mindig büszke rá, hogy véletlenül kivédte a tizenegyesemet...

Gara (a mellette állóhoz): Ez a hülye Pucsek még mindig mérgelődik, hogy nem tudta nekem benyomni azt a dugót...

Gádor Béla

Hitler hangjáról készült amerikai lemezek Nyugat-Németországban

Szűr-Szabó József rajza

– Látja, Adenauer kisasszony, ez aztán a talpalávaló!...

Tavasz a Dunaparton

Szegő Gizi rajza

Sok az eszkimó, kevés a fóka!

Irodalmi kávéház

Várnai György rajza

Készül a szinkron

Erzsike szinvonala

A Petőfi Sándor utcában belebotlottam Erzsikébe. Megdöbbentem, zavartan emeltem meg a kalapomat. Nemrégen mutattak be Erzsikének és amikor két héttel ezelőtt utoljára láttam, magas, nyúlánk, hetyke szépasszony volt. A szépsége nem homályosodott el a rövid idő alatt, — elsősorban erről ismertem meg, — de a magas alakja eltűnt. Kedves, alacsony, kis nő állt előttem és szívélyesen üdvözölt.

— Hogy van, örülök, hogy látom, — mondta, mintha a könyvből olvasná.

— És maga hogy van, drága Erzsike? Tudja, hogy alig ismertem meg?

Erzsikéből ömlött az elkeseredés:

— Képzelje, letört a tűsarkú cipőmnek a sarka! Egész délelőtt szaladgálok, már hat maszek susztert próbáltam megbűvölni, senki sem vállalja a javítását. Olvastam ugyan, hogy rövidesen piacra dobnak valami műanyagból készült, mű-tűsarkot, no de addig várjak? Most meg ajánlottak egy mestert a József körúton, oda rohanok!

Mindent megértettem. Erzsike cipőt cserélt és ezzel alakot is változtatott. Aprótermetű nőcske lett belőle, naiva típus, aki a színpadon megleckézteti a behemót hősszerelmest.

— Ne busuljon, — mondottam részvéttel vegyes kárörömmel. — Majd csak talál egy jószívű és önzetlen kézművest, aki magas honoráriumért visszailleszti a magas sarkot. És ki lát a jövőbe? Hátha valóban megjelenik a piacon a világoskék színű tűsarok, ami majd nagyszerűen áll hasonló színű szeméhez.

— De addig? De addig?! — sóhajtotta.

Vigasztaltam:

— Addig örüljön az életnek, örüljön a kora tavaszi verőfénynek, örüljön a lapossarkú trotőr-cipőnek. Amíg elkészül a hórihorgas tűsarok, vegye úgy ezt a kis időt, mint váratlan vakációt, nyaralást, üdülést. Nem kell tornászmutatványokat végeznie az utcán, nem kell levetni és asztal alá tolni a cipőt, ha tízperces idegfeszítő séta után megpihen egy eszpresszó árnyas ölén. Ugye milyen nagyszerű érzés ebben a lapossarkú cipőben járni?

Behunyta a szemét és úgy suttogta:

— Mennyei élvezet! De mit csináljak, ha nem divatos?

Stella Adorján

Le a bürokráciával!

Korai propaganda

A Szent István körúti Luxor kávéházban háromnapos hidegkonyha-kiállítást rendeztek, amelyen pálmák közé ékelt üvegszekrényekben ínycsiklandozó pástétomokat, sülteket és parfécsodákat mutattak be. Ez kétségtelenül vendéglátóiparunk nagy fejlettségét bizonyította.

A „Vadat – halat s mi jó falat szemszájnak ingere" hatást azonban egy táblácska alaposan megtépázta. Ezen ugyanis ezt olvastuk: „Épülő »Berlin« éttermünk terítéke."

Ez a felirat magyarul annyit jelent, hogy aki ilyen finom falatokat, ilyen tálalásban óhajt fogyasztani, az várja meg a Berlin étterem megnyitását, amely a szakértők szerint körülbelül egy vagy másfél évi munka után válik lehetővé. Ezenkívül még azt is jelenti, hogy a Berlin étterem ünnepélyes megnyitása alkalmával (majd egy vagy másfél év múlva) előveszik a Luxor kávéház vitrinjeiben pompázó kiállítási anyagot és akkor – ha kissé hervadtan is – de szép tálcákon, edényekben tálalják a vendégeknek.

Ügyeljünk a reklámfeliratok logikájára és stílusára is, mert ha így megy tovább, akkor a legközelebbi cukrászbemutatón azt olvashatjuk, hogy az üvegszekrényben látható dobostortát majd a 15 éves távlati terv második felében megnyíló dunaparti luxus-szálló cukrászdájában fogják árusítani.

p.

Győriek kérdezik

1. Miért van a Kandó utcai autóbuszmegálló váróhelyisége 50 méternyi távolságban a megállótól?

2. Miért koromsötét a Puskás utca?

3. Miért nem áll meg a győri vasútállomás indulási oldalánál az autóbusz?

4. Miért van nagy aránytalanság a Győr–Ipartelepek vasútállomás kis váróterme és az ugyanabban az épületben levő nagyméretű Utasellátó között? (Az előbbi mindössze nyolc, az utóbbi közel száz személy befogadására alkalmas.)

5. Miért nem javítják meg az úttestet az Ipar utca és Puskás utca sarkán?

Győr–Ipartelepek dolgozói

Bűn és bűnhődés

Az olvasó ne gondoljon Dosztojevszkij remekművére, mert ebben a történetben, amely az egyik fővárosi színművésszel esett meg, szó sem lesz gyilkosságról. Sőt nagyon is derűsen kezdődik, még pedig az 56-os autóbuszon. Ott történt, hogy a színművész egy kis plakátot vett észre a kocsi ablakában. Ezen az autóbuszkalauzok szívhezszóló szép hangon kérik a kedves utasokat, hogy menjenek a kocsi belsejébe és lehetőleg előre készítsék el a viteldíjat. A kérelem végén kellemes utazást kívánnak. A végig szívélyes és kulturált hangú plakátocskából éppen csak a bort, búzát, békességet, ezenkívül totófőnyereményt és hosszú életet kívánó sorok hiányoznak.

— Ez szép, ez kedves — mormolta maga elé a művész és a szíves felszólítás értelmében igyekezett a viteldíjat előre kikészíteni.

Most pedig engedje meg a kedves olvasó, hogy félbeszakítsam a történetet és egy kis időkeveréssel ismertessem azt a hivatalos levelet, amelyet a színművész a Fővárosi Autóbuszüzemtől a pénz előre kikészítésének és annak következményei ügyében kapott.

A FAÜ néhány nappal ezelőtt közölte a művésszel, hogy a 04-33-as számú 56-os jelzésű autóbusz kalauzát az általa bejelentett ügy kivizsgálása alkalmával kioktatták és megdorgálták.

Ezzel a levéllel azonban a február 2-án történt eset a hetekkel később kézbesített FAÜ-levéllel még nem intéződött el. Nem intéződött el pedig azért, mert a színművész nem fogadta el ezt a furcsa elintézési módot. Szerinte a bűnhődés nincs arányban a kalauz által elkövetett cselekménnyel.

Az olvasó, aki az alábbiakban megtudja, hogy mi történt az 56-os kocsin, egészen bizonyosan ugyanezen a véleményen lesz.

A kalauz ugyanis „ne számolgassa az aprópénzt" felkiáltással kiütötte a színművész kezéből a pénzt. A művész felháborodottan tiltakozott az inzultus ellen és ugyancsak hangos méltatlankodásuknak adtak kifejezést a körülötte álló utasok is.

A kalauz azonban nem tette jóvá minősíthetetlen viselkedését, hanem a következő kijelentéssel tetézte:

— Addig nem indul a kocsi, amíg az utas nem szedi össze a pénzt. Ha felszedte, egy csomóban adja ide, ne leszámolgatva!

Persze, még nagyobb lett a felháborodás és az utasok erélyesen követelték az indítást. A kalauz azonban hajthatatlan volt. Erre egy másik utas, akinek sietős dolga volt, lehajolt és felszedte az 50 és 20 filléreseket. Amikor a kalauznak át akarta nyújtani, a k a l a u z nem fogadta el tőle a pénzt.

Közben hosszú percek teltek el. (Pontosan 12 perc.) A kocsi állt és a kalauz azt ígérte, hogy üzemzárlatig is vár, amíg az első számú utas (a színművész) egy csomóban nem nyújtja át neki a pénzt.

Erre az utasok bejelentéssel fenyegetőzve, leszálltak a kocsiról és felszálltak a közben odaérkező másik 56-os buszra. A kenyúr-kalauz az üres autóbusszal ottmaradt.

Ilyen előzmények után tett a művész bejelentést, amelyet rajta kívül három tanú írt alá. És erre a bejelentésre érkezett a fentebb említett langyos válasz, amely egyáltalán nincs arányban azzal a cselekménnyel, amelyet a kalauz elkövetett.

(palásti)

A csodasereg

Hír: „Egy színész, hős bonviván
Errol Flynn, a Nagyszerű
Fidel Castro csapatában
Harcolt". A hír — egyszerű.

E hír után álmot láttam
Csodaszép volt, mondhatom,
Figyeljék meg, mert érdekes
Minden egyes mondatom.

S z í n é s z-hadsereget kreált
Egy bölcs, okos mössziő
A tisztikart s z í n é s z n ő k b ő l
Állította össze ő.

Tábornok volt — P a m p a n i n i
Es Gina, az isteni,
Ezredes volt a szép Loren
(Ki tud szebbet festeni?)

Fenséges volt a tisztikar
Bűvölő és hódító.
Parancsszavuk lágy fuvola
S mint a mákony, bódító.

Tűzbe j ö t t ü n k egy szavukra
S aztán m e n t ü n k, nem vitás
Remegett az ellen tőlünk
Kérem, ez nem ámítás!

Csodálatos a l a k í t á s
Volt mindig a viadal
Behódolt e hadseregnek
Agg, öreg — és fiatal.

S jutalmul a hős garnizon
Képzeljék el, mit akart:
Ne osszanak házat, földet
Osszák szét — a t i s z t i k a r t!

Vattai Miklós

Valahol Franciaországban

Szegő Gizi rajza

– Ne búsuljon, Duvalné, októberben jön az új pénz: a „kemény frank"!
– És akkor mi lesz?
– Akkor aztán majd búsulhat!

Hegesztés ultrahanggal

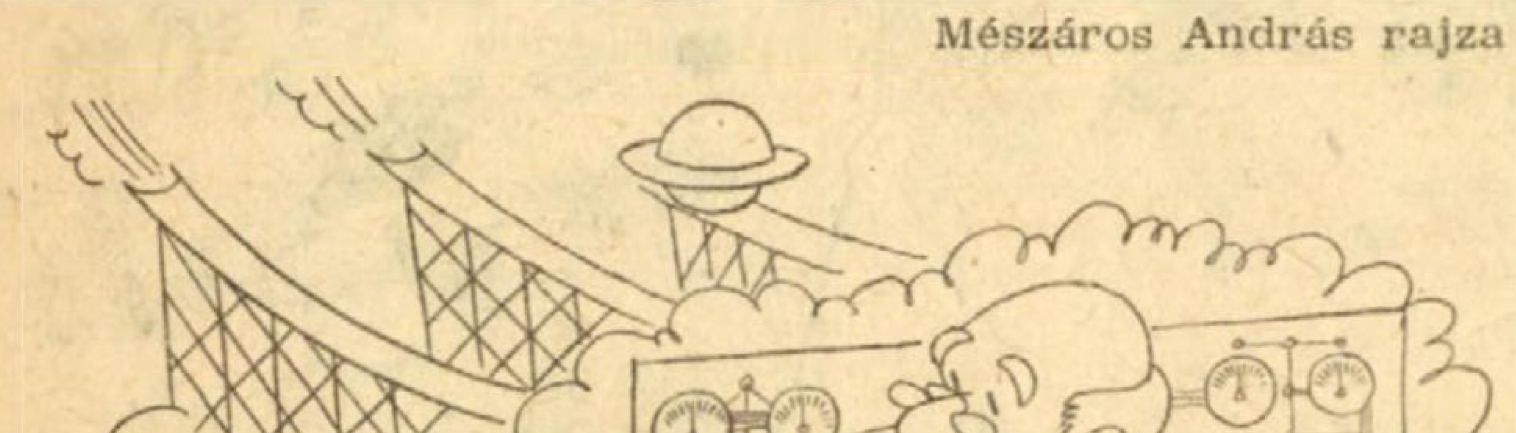
Schwott Lajos rajza

– Mariskám, drágám, csak erélyesen! Mintha velem beszélnél!

Lehet, hogy így történt?

Mészáros András rajza

– Most még fellőjük a Szaturnuszt, aztán készen vagyunk...

Ne támasszunk túlzott követelményeket!

Mindjárt abban az időben, amikor a prototípus átalakult kereskedelmi árucikké, megvásároltam a „Sportpresso" című kitűnő kis gépezetet, hogy mindennapi kávémat ezentúl magam főzhessem meg mind íróasztalomon, mind pedig a hűvösvölgyi Nagyréten.

— Csak egy spirituszkocka kell hozzá s már kész is a kávé — így mondották az üzletben, s valóban, miközben szobám az égő spirituszkocka fojtószagú gázaival telítődött, a gép prüszkölve, fröcskölve adta ki magából a hosszú szimplának is beillő rövid duplát.

Az ünnepi áhítat azonban csak addig tartott, amíg az originál-tubusból ki nem fogyott a szerkezethez mellékelt néhány tabletta. Kiderült ugyanis, hogy spiritusztabletta nem kapható se égen, se pulton, sőt már a pult alatt sincs s ezen a tragikus helyzeten semmi nem segít. Hiába nyom az ember a kihűlt gép oldalához zseblámpaelemet, voltak már olyan sporttársak is, akik égő gyufaszálakkal kísérleteztek, mások szép napos időben nagyítólencse fókuszába állították gépüket — a gép meg se nyikkant. Neki spirituszkocka kell!

De miután az, hogy ismét légyen spirituszkocka, korunk tudományos, műszaki és kereskedelmi fejlettsége mellett *ma még elképzelhetetlen,* előreláthatólag úgy oldják meg a problémát, hogy hőfejlesztési célra minden zsebpresszó-tulajdonos kiutalást kap majd egy zseb-atomreaktorra és a napi szükségletnek megfelelő atommagvakra. Így mindenki akkor hasíthatja ketté saját atommagvát, amikor kedve szottyan egy kis feketekávéra. Ismét prüszkölnek, fröcskölnek majd a kávégépek. Kereskedelmi előkalkuláció: minden duplához egy szem atommag. Pótmag 15 fillér. Váltható a kasszánál.

O. T.

Párizsi látogatók, avagy: az óvatos uzsorás

Toncz Tibor rajza

Adenauer: Brentano, maga a pénzzel egyelőre maradjon kint az előszobában...

Afrikai holtvágány

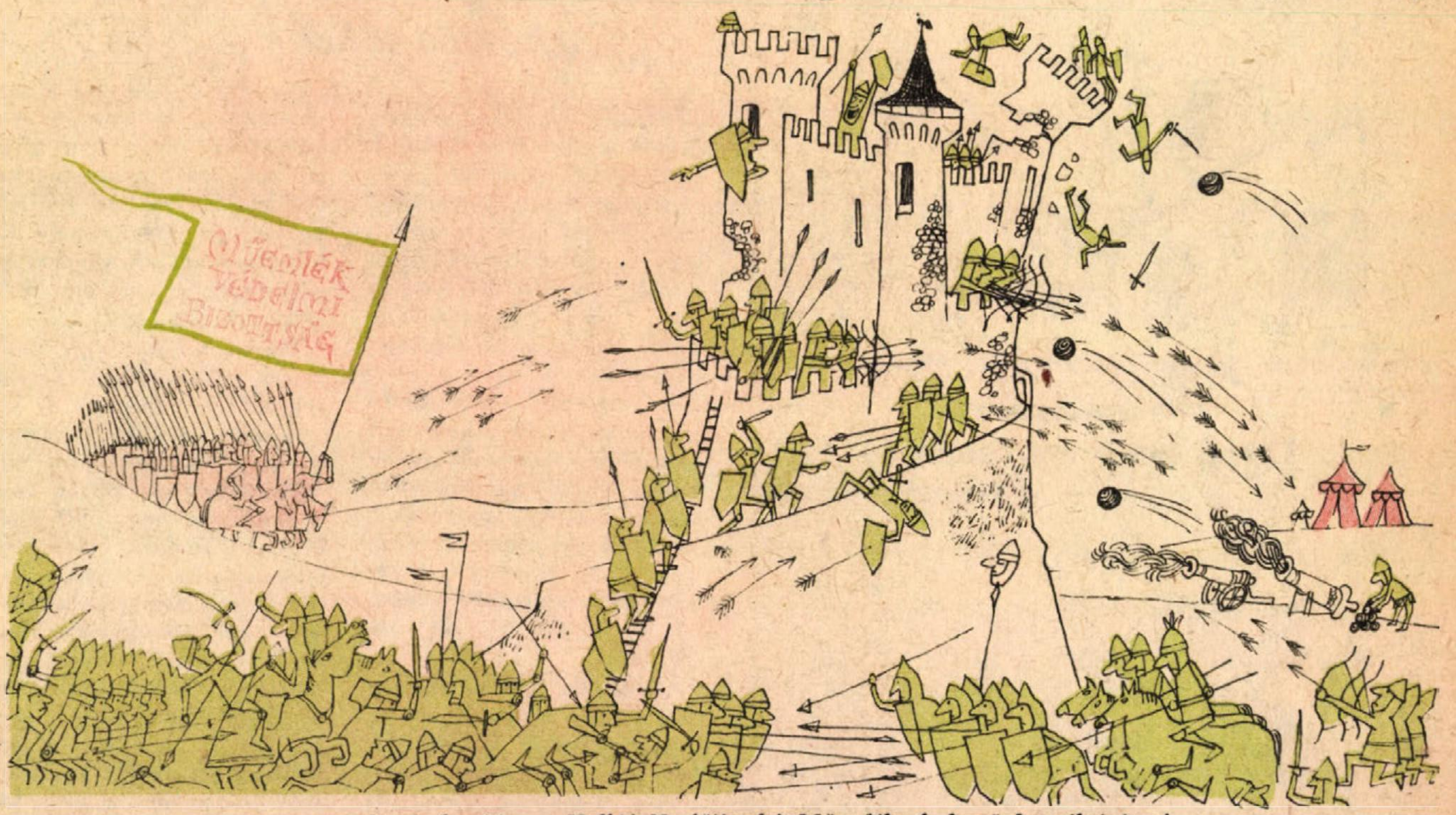
Hegedűs István rajza

– Állj!

A felmentő csapat

Kaján Tibor rajza

A vár kapitánya: Halló! Ne lőjjetek! Műemléknek leszünk nyilvánítva!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.

Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a. Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.